

*LAMPADARUL
DE AUR*

Cristos și Biserica Sa

Stephen Kaung

Taina lui Dumnezeu

– Oradea, 21 aprilie 2006 –

Dragi frați și surori, vă aduc salutări din partea fraților și surorilor din Richmond, Virginia, SUA. Deși acum ne vedem pentru prima dată, totuși, în Cristos Isus ne cunoaștem deja de mult timp. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru dragostea Lui față de noi. Și, prin harul lui Dumnezeu, învățăm să ne iubim unii pe alții.

Vă rog să deschideți Biblia la Efeseni 1:9:

„Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuișe în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-și uni iarăși totul în Unul, în Cristos: toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pământ”.

Epistola către Coloseni 1:15-20:

„El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul Trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui”.

În aceeași epistolă, 2:2-3:

„Pentru ca să vi se îmbărbăteze inimile, să fie unite în dragoste și să capete toată bogăția plinătății de pricepere, și să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Cristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.”

Aș dori să cugetăm împreună, dragi frați și surori, la această chestiune a tainei lui Dumnezeu. În Biblie constatăm că sunt mai multe taine. Dar trei sunt cele care reprezintă cele mai mari taine ale veacurilor. Acestea sunt: taina lui Dumnezeu, taina lui Cristos și taina Evangheliei. Taina este un secret. Așadar, vom cugeta la secretele care sunt în Dumnezeu. Încă înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a conceput în Sine Însuși niște secrete. Și aceste secrete sunt legate de planul Său veșnic; ele sunt lucrurile ce au existat

în inima Lui Aceste secrete sunt lucrurile pe care El le va realiza în lume de-a lungul veacurilor. Și aceste secrete ne privesc pe fiecare dintre noi. Biblia ne spune că Domnul Își dezvăluie secretele celor care se tem de El. El vrea ca noi să cunoaștem secretele Lui și să ne facă părtași la ele. Dumnezeu știe cum să păstreze un secret. Dacă noi avem un secret în inimă, și el este foarte glorios și important pentru noi, probabil că nu putem aștepta nici o clipă ca să spunem tuturor despre el. Dar Dumnezeu știe cum să păstreze un secret. El va păstra secretul până sosește momentul potrivit de a-l dezvălui. Deși secretele Lui au fost concepute în El încă înainte de întemeierea lumii, totuși El le-a dezvăluit în mod treptat oamenilor., deoarece El trebuie să ne pregătească pentru aceste secrete glorioase; trebuie să ne facă în stare să primim asemenea secrete.

Slăvit să fie Dumnezeu, El a continuat, de-a lungul veacurilor, să dezvăluie aceste secrete. Astăzi, aceste secrete sunt cunoscute. Oricine Îl iubește pe Domnul trebuie să cunoască aceste secrete. Dumnezeu vrea să ne facă părtași, pe fiecare dintre noi, la aceste secrete.

Așadar, în această după masă vom începe cu primul și cel mai mare dintre secrete. Biblia îl numește „taina lui Dumnezeu”.

Dragi frați și surori, Dumnezeul nostru Însuși este cea mai mare taină a Universului. Dumnezeu este cu mult deasupra noastră. El nu poate fi cuprins de mintea noastră. Dacă El nu ni se descopere, nimeni nu Îl poate cunoaște. În Fapte 17, se relatează cum apostolul Pavel, umblând prin Atena, a văzut că această cetate era plină de idoli. Atenienii erau renumiți pentru inteligența lor. Și totuși, cetatea lor era plină de idoli. Pavel le-a vestit Evanghelia. Le-a spus: „Știu că vă temeți de demoni. Aveți tot felul de altare închinare diferiților demoni”. Era acolo și un altar închinat „unui zeu necunoscut”. Ei credeau în mulți zei, în mulți demoni. Se temeau de toți acei zei și demoni și încercau să le între în grații. Și totuși, se temeau ca nu cumva să le scape vreunul. De aceea au înălțat acel altar „unui zeu necunoscut”. Apostolul Pavel le-a spus oamenilor: „Acesta este Dumnezeul pe care vi-l vestesc.” Pentru că adevăratul și singurul Dumnezeu este acest Dumnezeu necunoscut. El nu poate fi cunoscut doar prin intermediul intelectului, deoarece El este cu mult deasupra noastră.

Slăvit să fie Dumnezeu, acest „Dumnezeu necunoscut” poate fi, totuși, cunoscut, deoarece acest singur și adevărat Dumnezeu este Unul care Se descoperă pe Sine omului. Dacă El nu Se descoperă, nimeni nu Îl poate cunoaște. Îi mulțumim însă Lui că El găsește plăcere în a ni Se descoperi pe Sine. Biblia ne spune că El este Dumnezeul care Se descopere pe Sine. Și noi putem să Îl cunoaștem numai prin revelație.

Apostolul Pavel ne spune în Romani, capitolul 1, versetul 20 că, prin lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat, putem cunoaște puterea și Dumnezeirea Lui. Când privim la creație, ne dăm seama imediat că Dumnezeu nostru este Atotputernic. El are puterea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile din ele. Și toate lucrurile dovedesc că El este Dumnezeu. Aceasta deci putem vedea în creație.

În Fapte, capitolul 17, Pavel spune că Dumnezeu ne-a creat dintr-un singur sânge. El este cel care l-a răspândit pe oameni pe întreg pământul. El le-a rânduit vremurile și hotarele, ca oamenii să caute să-L cunoască. Deci, frați și surori, Dumnezeu nu numai că ni Se descoperă prin creație, ci ni Se descoperă și în istorie. El Își arată suveranitatea față de toate neamurile. El stabilește un loc fiecărui popor din lume. El ridică o împărăție și doboară alta. Suveranitatea Lui este peste tot pământul. Dar aceasta nu e totul. Constatăm că, în decursul veacurilor, Dumnezeu a ridicat profeți. În Evrei 1:1 ni se spune că la început Dumnezeu a vorbit părinților noștri prin profeți. Și prin cuvintele lor noi am început să cunoaștem gândul lui Dumnezeu.

De asemenea, vedem că Dumnezeu Se descopere pe Sine prin simboluri și parabole. El a dat poporului lui Israel nu numai cele 10 porunci, ci și cortul întâlnirii.

Așadar, constatăm că, pe parcursul veacurilor, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine oamenilor. Totuși, în ciuda tuturor acestor revelații ale lui Dumnezeu, El a continuat să ne rămână necunoscut. Știam câte ceva despre El, dar nu L-am cunoscut cu adevărat pe El. Am spus, deci, că Dumnezeul nostru este cea mai mare taină din Univers.

Dar, slăvit să fie Dumnezeu, El vrea ca noi să-L cunoaștem într-un mod intim. El nu Se mulțumește ca noi doar să știm despre El, ci vrea să ne aducă cât mai aproape de inima Lui. Vrea să știm ce dorește El cu adevărat. Și astfel, la împlinirea vremurilor, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume.

Frați și surori, să reținem că atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a creat după chipul și asemănarea Lui. De ce l-a creat pe om atât de diferit? Pentru că dorința Lui era de a-l atrage pe om la Sine, ca să cunoască inima Lui și, de asemenea, gândul Lui, ca să fim uniți cu El, să devenim una cu El. Însă, din nefericire, primul om pe care L-a creat a căzut. Cred că știm cu toții ce s-a întâmplat. Omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, nu a păzit porunca Lui și, din cauza aceasta, a fost îndepărtat de la fața lui Dumnezeu.

Însă inima lui Dumnezeu tânjea în continuare după om. El vrea ca noi să-L cunoaștem pe El. Din această pricină, la împlinirea vremurilor, El L-a trimis pe Fiul Său preiubit, pe singurul Său Fiu în această lume. Astfel, Biblia

ne spune că, la sfârșitul zilelor, când Fiul Său a venit în lume, descoperirea lui Dumnezeu Însuși a fost completă. Ne aducem aminte că, în Vechiul Testament, profetul Isaia a profețit astfel: Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui. Se va numi Minunat, Sfetnic, Părinte al veșnicilor, Dumnezeu atotputernic, Prinț al păcii. Deci, Dumnezeu ne-a transmis, prin profeți, că într-o zi Fiul Său va fi dat acestei lumi. Și când Fiul Său a venit în lume, taina lui Dumnezeu a ajuns să fie văzută pe față.

Biblia ne spune că Cuvântul a devenit trup și a locuit printre oameni, plin de har și de adevăr, și noi am privit slava Lui, ca slava singurului născut din Tatăl. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în această lume, ca noi să-L cunoaștem pe El. În evanghelia lui Ioan, capitolul 1, ni se spune că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, ci Cel ce este la sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Deci nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dar când singurul Său Fiu a venit în această lume, atunci El L-a făcut cunoscut pe Tatăl. El ne-a arătat cum este Dumnezeu., Cu alte cuvinte, taina lui Dumnezeu este Cristos. Dacă vreți să cunoașteți secretul lui Dumnezeu, cine este Dumnezeu, ce fel de Dumnezeu este El, cum este natura Lui, cum este caracterul Lui, dacă vreți deci să-L cunoașteți pe Dumnezeu într-un mod profund, Îl puteți cunoaște numai prin Fiul Său preiubit. Dacă Îl cunoașteți pe Fiul, Îl cunoașteți pe Tatăl.

Știți că Filip fusese timp de trei în preajma Domnului; spre sfârșitul acelei perioade el I-a cerut Domnului Isus: „Arată-ni-L pe Tatăl și ne va fi îndeajuns”: Acest lucru a întristat foarte mult inima Domnului. El I-a spus: „Filip, de atâta vreme sunt cu voi, și totuși Îmi zici: „Arată-ni-L pe Tatăl”? Nu știi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine? Dacă M-ai văzut pe Mine, L-ai văzut pe Tatăl. De ce vii cu o asemenea cerere?”

Deci, iubiți frați și surori, dacă vreți să cunoașteți secretul lui Dumnezeu, atunci cunoaște-ți-L pe Fiul, cunoaște-ți-L pe Criustos. Și dacă Îl veți cunoașteți pe Cristos, Îl veți cunoaște pe Dumnezeu.

De ce așa stau lucrurile? În primul rând, pentru că toată plinătatea Dumnezeirii locuiește trupește în El. Cine poate înțelege plinătatea Dumnezeirii? Gândiți-vă la Dumnezeu, gândiți-vă la dragostea Lui. Cine poate măsura dragostea Lui? Lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea ei! Nimeni nu poate măsura dragostea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel nu mai găsea cuvinte când se gândea la dragostea lui Dumnezeu. Ea este infinită, fără margini. Aceasta este imensitatea lui Dumnezeu.

Sau gândiți-vă la înțelepciunea lui Dumnezeu. Nici o înțelepciune omenească nu se poate compara cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Gândurile

Lui sunt mai înalte decât gândurile noastre. Căile Lui sunt mai înalte decât căile noastre.

Gândiți-vă la sfințenia lui Dumnezeu. Dumnezeu este atât de diferit. El are o cu totul altă natură. E cu totul diferit de orice altceva. Nimic nu se poate compara cu El. Aceasta este sfințenia lui Dumnezeu.

Am mai putea să ne gândim la Dumnezeul nostru în multe alte privințe. De exemplu, să ne gândim la lumina lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în lumină. El este lumină, și nimeni nu se poate apropia de acea lumină fără să cadă la pământ, mort. Gândiți-vă la puritatea Lui. El este atât de pur, atât de transparent, asemenea aurului străveziu.

Deci, frați și surori, când vă gândiți la îndurările lui Dumnezeu, la îndelunga Lui răbdare, vă gândiți la plinătatea Dumnezeirii. Aceasta nu poate fi măsurată, este infinită. Și totuși, toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în Cristos Isus – nimic mai mult și nimic mai puțin. Pentru că Tatăl și Fiul sunt Una. Aceasta este plinătatea.

Frați și surori, singurul mod în care putem cunoaște puțin din plinătatea Dumnezeirii se găsește în Cristos Isus.

E adevărat, în vremurile străvechi, Dumnezeu a ridicat oameni temători de El și în fiecare dintre aceștia (bărbați sau femei) putem vedea ceva din plinătatea lui Dumnezeu, dar într-o măsură mică. Însă în Cristos Isus, Dumnezeu Se dezvăluie pe Sine în întregime. Toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în El.

În al doilea rând, de ce este Cristos taina lui Dumnezeu? Pentru că toate planurile lui Dumnezeu sunt concentrate asupra lui Cristos. Dacă încerci să privești în inima lui Dumnezeu, ce vezi acolo? Te vezi pe tine acolo sau pe mine? Strict vorbind, nu. În inima lui Dumnezeu se află o singură Persoană, Fiul Său preaiubit. Fiul Său este Moștenitorul tuturor lucrurilor. Dumnezeu a creat totul pentru El. Uneori noi, oamenii, ne gândim că suntem centrul Universului. Uneori ne gândim chiar că am fi în centrul inimii lui Dumnezeu. E adevărat ca Dumnezeu ne iubește atât de mult, însă dragostea Lui pentru noi se datorează Fiului Său. Nu pentru ce suntem noi, ci pentru Fiul Său. Fiul Său este Moștenitorul tuturor lucrurilor. Fiul Său este planul Său.

În Efeseni 1 scrie că „ne-a făcut cunoscută taina voii Sale”. Dumnezeu ne arată taina voii Sale. Cu alte cuvinte, chiar înainte ca Dumnezeu să fi creat ceva, după buna Sa voie, S-a decis asupra unui lucru. Ce a hotărât atunci? Ca Fiul Său să devină Cap peste toate, fie din cer, fie de pe pământ. Sau în alt verset spune: „Să adune totul în Cristos”. În altă versiune: „Să rezume totul în Cristos”. Ce înseamnă asta? Înseamnă că atunci când privești toate lucrurile

din cer și de pe pământ (și acestea sunt nenumărate, milioane, miliarde – stelele, soarele, luna, chiar și îngerii, ființele umane de pe pământ, toate făpturile vii, munții, râurile), toate aceste multe lucruri sunt acolo ca să-L arate pe Fiul. Ele sunt însumate toate în Cristos. În Romani 13 scrie că sunt multe legi: să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu faci una și alta – toate aceste porunci sunt cumulate într-una: iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși căci dacă iubești, împlinești toate poruncile. La fel, toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt însumate în Cristos. Doar în Cristos poți înțelege toate lucrurile, pentru că totul vorbește despre slava Sa. De aceea găsim scris în Coloseni că Cristos este imaginea Dumnezeului nevăzut. Dumnezeu e Duh, e invizibil, însă Fiul Său este imaginea Sa. Imagine în Biblie înseamnă mai mult decât manifestare exterioară. În Biblie ea se referă la caracterul interior. Tot caracterul interior al lui Dumnezeu se află în Cristos Isus. Dacă vrei să știi ce este dragostea lui Dumnezeu, o poți cunoaște în Isus Cristos. Dacă vrei să cunoști sfințenia lui Dumnezeu, privește la Domnul Isus. Întreaga Sa viață este atât de sfântă, separată complet pentru Tatăl, pentru că El și Tatăl sunt una. Dumnezeul invizibil este acum făcut vizibil în Isus Cristos. Dumnezeul necunoscut este acum făcut cunoscut în Isus Cristos.

Când Dumnezeu a creat universul, Biblia ne spune că l-a creat în El, prin El și pentru El. Cum poate fi cerul, pământul și toate lucrurile din ele să fie create în El? Versetul 16 din Coloseni 1 spune: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie domnii, dregătorii, stăpâniri – toate au fost făcute prin El și pentru El”; ei bine „prin El” ar trebui să fie „în El”, pentru că așa este în original. Dar traducătorii nu au putut înțelege. Cum să fie universul creat în El? Așa că au schimbat cu „prin El”. Și e tradus de două ori așa. Ce înseamnă asta? Am venit în această clădire. Cine a conceput ideea acestei clădiri? Noi spunem că arhitectul. El a avut în mintea sa ideea acestei clădiri așa de frumoase. Deci putem spune că e zidită în arhitect. Dacă el are un simț artistic bun, atunci clădirea concepută e foarte frumoasă. Dacă e o persoană practică, atunci o va construi pentru un scop practic. Clădirea a fost concepută în el. Așa e și universul. Domnul nostru este așa de frumos. De aceea găsim atâta frumusețe în creație. Chiar și azi, când creația e coruptă și stricată, tot mai putem vedea frumusețe peste tot, pentru că Domnul nostru e un Dumnezeu al frumuseții. Deci Cristos a creat toate lucrurile și toate lucrurile Îl arată pe El.

El nu este doar arhitectul, ci este și constructorul, pentru că toate lucrurile au fost create de El. Nu e doar constructorul, ci este și Proprietarul tuturor lucrurilor, pentru că toate lucrurile au fost create pentru El. Aceasta a fost

voia Tatălui: să-L facă pe El Moștenitorul tuturor lucrurilor. Totul Îi aparține. Totul a fost creat pentru El. Biblia spune că este El Cel întâi născut dintre toate lucrurile. Frați și surori, aici dăm de o oarecare problemă în cercurile creștine. Unii înțeleg greșit lucrurile. Ei spun că dacă El este Cel întâi născut din toată creația, înseamnă că este născut, deci creat. Însă nu asta înseamnă versetul menționat. Expresia „întâi născut” are doua înțelesuri diferite. Unul este cel obișnuit. În familie, dacă ești primul copil născut, ești cel întâi născut și după tine urmează ceilalți. Acesta este înțelesul obișnuit al cuvântului. Dar în Biblie mai există o întrebuintare a acestui cuvânt. Întâiul născut nu înseamnă născut primul dintr-o serie de copii. Cei ce înțeleg greaca ne spun că „întâiul născut” înseamnă prioritate și suveranitate. De exemplu, în Exod 4:20 Dumnezeu îl trimite pe Moise la Faraon ca să-i spună: „Lasă pe poporul Meu să plece. Israel este întâiul Meu născut”. Ce înseamnă aici „întâiul născut”? Dintre toate națiunile, Dumnezeu a spus: „Israel este întâiul Meu născut”. Dar știm că la acea vreme israeliții nu erau nici măcar un popor, ci erau sclavi în Egipt. Egiptul era o națiune mare, și mai erau și alte națiuni în lume. Deci, dacă vrei să privești din perspectiva timpului, atunci „Israel este întâiul meu născut” nu înseamnă nimic. Totuși, Dumnezeu spune că este așa pentru că, potrivit vocii Lui, Israel deține prioritatea și suveranitatea. El va stăpâni toate neamurile, chiar dacă mult mai târziu în timp. Sau un alt exemplu. În Psalmul 89, versetul 27, Dumnezeu spune despre David: „Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului”. Iarăși, din perspectiva timpului, David a devenit împărat mult mai târziu. Au fost alți împărați, însă Dumnezeu a spus: „Între împărați, David este întâiul născut”. El are prioritatea și suveranitatea, pentru că împăratul după inima lui Dumnezeu este ca David. Dumnezeu îi compară pe toți împărații cu David. Asta se vede în Cronici și Împărați. Despre un împărat se spune că a fost desăvârșit ca David, iar despre altul se spune că nu a fost ca el. El este ca o lumină, menit a fi imitat de alți împărați.

Apoi, în Vechiul Testament mai găsim că întâiul născut avea și dreptul întâiului născut. El primea o porție dublă din moștenire. De aceea Iacov a râvnit la acest drept. Deci vedem că dreptul de întâi născut nu îi aparținea întotdeauna primului născut în timp. Între fii, tatăl putea decide care să îi fie întâiul născut. Dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, primul născut a fost ales Iosif. El a primit o porție dublă. Acest lucru e foarte evident în Vechiul Testament. Deci Domnul Isus nu este primul creat, ci este modelul întregii creații. El deține prioritatea și suveranitatea, și Dumnezeu dorește ca El să fie Întâiul născut între mai mulți frați. Singurul Fiu al lui Dumnezeu este

Întâiul născut. El va avea mulți frați, toți modelați însă după El. Frați și surori, El este Cel întâi născut dintre cei morți. Deși, când era pe pământ, El învia morții (l-a înviat pe Lazăr), totuși Biblia spune că a fost Cel întâi născut dintre cei morți. Asta pentru că învierea Sa reprezintă învierea tipică. Acea este adevărata înviere. Când ești înviat, primești un trup spiritual, incoruptibil, ce nu mai poate suferi stricăciunea. Deci Domnul nostru Isus este Întâiul născut în Biserică, Întâiul născut dintre mai mulți frați, și noi trebuie să fim după chipul Lui. Domnul nostru nu numai că este Domn peste întreaga creație, ci este și Capul noii creații. Este Capul Trupului. Și acel Trup este Biserica.

Vedem, așadar, că planul lui Dumnezeu este concentrat asupra Lui. Totul l-a fost dat Lui, ca El să fie înălțat și glorificat. De aceea este El taina lui Dumnezeu. Și nu doar atât, ci, când privești viața Sa, vezi că întreaga Sa viață este o manifestare a ceea ce este Dumnezeu. Și El nu e doar modelul omului după inima lui Dumnezeu, ci este și Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El. Așa că, dragi frați și surori, noi spunem că taina lui Dumnezeu este Cristos, dar această taină este cunoscută acum de toți. Astăzi noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu cunoscându-L pe Domnul Isus. Și nu numai că putem să-L cunoaștem, putem să-L și avem, pentru că Cristos este și Calea. El a venit în lumea aceasta nu doar pentru a-L arăta pe Tatăl. Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu, uită-te la Isus. Așa este El. Exact la fel. Dar e mai mult decât atât. Dacă ne-am opri aici, am fi cu toții condamnați, pentru că El e atât de drept, iar noi atât de păcătoși. El e atât de curat, iar noi atât de stricați. El a avut dreptul să meargă înapoi la Tatăl. Biblia spune că Duhul Sfânt va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, dreptatea și judecata. În ce privește dreptatea, pentru că El s-a dus înapoi la Tatăl. El e atât de drept, încât a putut merge înapoi la Tatăl. Noi nu suntem drepti, deci nu putem merge la Tatăl. Dacă cineva ar îndrăzni să se apropie de Dumnezeu, ar muri pe loc.

Citim în Biblie că, odată, Domnul nostru Isus a mers pe munte și întreaga Lui înfățișare s-a schimbat. Gloria a răzbătut din ființa Sa. Și au apărut Moise și Ilie, vorbind cu El. Despre ce? Despre plecarea Sa. El venise în lume, însă acum trebuia să plece, să Se întoarcă la Tatăl, iar ei discutau împreună despre această plecare. Știți cum a plecat Moise: a mers pe munte, a murit și Dumnezeu l-a îngropat. Pe Ilie l-a luat un car de foc. Acum ei vorbesc despre cum va pleca Domnul Isus. Frați și surori, acela a fost un moment foarte tensionat. Dacă Domnul nostru ar fi plecat la Tatăl de pe muntele Schimbării la față, ar fi rămas singurul om din cer, iar noi am fi rămas condamnați pe veci. Dar, slavă Domnului, El nu a plecat atunci, ci S-a coborât de pe munte,

a mers la Ierusalim și a plecat prin crucea Calvarului. Datorită acestui lucru noi suntem mântuiți. Păcatele noastre sunt spălate prin sângele Lui vărsat. Am primit o viață nouă de la El.

Frați și surori, ce îndurare, ce dragoste! Domnul a spus: „Eu sunt Calea. Dacă vrei să mergi la Tatăl, nu doar să Îl cunoști, ci să-L și experimentezi, atunci Eu sunt Calea”. Aceasta e singura Cale prin care putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

Frate, soră, care este dorința inimii tale? Dorești cu adevărat să-L cunoști pe Dumnezeu și să-L experimentezi? Atunci experimentează-L pe Cristos, cunoaște-L pe Cristos. Cu cât Îl vei cunoaște mai mult pe Cristos, cu atât Îl vei cunoaște mai mult pe Dumnezeu. Să privim la Pavel. Întreaga lui viață era mânăta de dorința de a-L cunoaște pe Cristos. Pe drumul Damascului, Domnul i-a ieșit înainte și, după ce a fost întâlnit de Cristos, viața i-a fost schimbată; toate dorințele i s-au schimbat. În Filipeni 3 el însuși spune că, înainte de a-L fi întâlnit pe Domnul, era un iudeu tipic: păzea legea, era fariseu, plin de râvnă pentru obiceiurile străbune, voia să își facă un nume în iudaism. Dar, după ce Domnul l-a întâlnit, a spus: „Toate lucrurile le consider pagubă”. Toate erau gunoi pentru el față de frumusețea cunoașterii lui Isus Cristos, a dreptății care vine prin El, a puterii învierii Sale, a părtășiei suferințelor Sale; dorea să fie făcut asemenea cu moartea Domnului, ca să ajungă la învierea dintre cei morți. „Nu că am și ajuns deja, ci vreau să apuc pe Cel de care am fost apucat”. Iubiți frați și surori, Domnul Isus ne apucă. El ne deține. Suntem posesiunea Lui. Vrea ca noi să fim ceea ce El a intenționat să fim. Nu doar mântuiți, ci asemenea Lui. Asta vrea El să fim. Și Pavel a spus: „Uit lucrurile care sunt în urmă și alerg înainte spre țintă ca să obțin premiul”. Care e premiul? Cristos Însuși.

Iubiți frați și surori, Îl cunoaștem atât de puțin pe Isus Cristos. Îl cunoaștem doar ca Mântuitor. Slavă Domnului că Îl cunoaștem așa. Pentru noi, asta e suficient. Însă nu și pentru Dumnezeu. El dorește ca Cristos să locuiască în noi în toată plinătatea Sa. Este atât de mult în Cristos ce noi nu cunoaștem încă. Trebuie să cunoaștem puterea învierii Lui. Cunoaștem noi puterea învierii Lui în viețile noastre? Cunoaștem această realitate: Nu mai trăiesc eu, ci Cristos? Cunoaștem suferințele Lui? Nu putem trece prin suferințele morții Lui de ispășire, întrucât El a trebuit să bea singur paharul pentru noi. Însă noi putem fi părtași la suferințele Sale atunci când suferim pentru dreptate. Putem să fim părtași la suferința pentru credința în Domnul Isus. Putem să fim părtași la suferința cauzată de dragostea pentru Biserica Sa. Cum a spus Pavel: „Să împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos pentru

Trupul Său”. Știm cum să ne facem asemenea morții Lui? Moartea Lui e un model. Noi trebuie să urmăm acest model. El nu a murit doar față de păcat, ci și față de lume, față de Adam și față de toate lucrurile ce nu sunt din Dumnezeu. Și noi trebuie să fim asemenea acestui model.

Dragi frați și surori, timpul e foarte scurt. Domnul va veni curând. Nu ne putem permite să pierdem vremea. Trebuie să ne ridicăm și să mergem cu stăruință înainte. Să-L cunoaștem mai mult pe Cristos. Să avem mai multă părtășie cu El. Să Îi dăm tot mai mult loc în viața noastră. Și atunci vom cunoaște cu adevărat taina lui Dumnezeu. Taina lui Dumnezeu este Cristos. Nu este o chestiune teologică, ci o experiență personală pe care fiecare dintre noi trebuie să o aibă. Să-L cunoaștem mai mult pe Cristos. Domnul să ne ajute la aceasta.

„Doamne, punem aceste cuvinte în mâinile Tale. Te rugăm să vorbești Tu inimilor noastre. Să ne atragi Tu ca să alergăm după Tine. Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ, ca și în cer. Numele Tău să fie sfințit. Te rugăm în Numele Domnului nostru Isus, amin”.

Taina lui Cristos

– Oradea, 22 aprilie 2006 –

„Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Cristos pentru voi, neamurilor ... dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care vă scrisesei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Cristos prin Duhul. Că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Cristos Isus prin Evanghelia aceea al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Cristos Isus, Domnul nostru. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere” (Efeseni 3:1-12).

Vă rog să observați, în versetul patru, expresia „taina lui Cristos” și, de asemenea, în versetul 11, „după planul veșnic pe care l-a făcut în Cristos Isus, Domnul nostru” .

Să ne rugăm:

„Iubite Tată ceresc, din nou ne-am adunat în numele Fiului Tău preaiubit, Domnul nostru Isus Cristos. Îți mulțumim că, prin sângele Lui, Domnul nostru Isus ne-a deschis o cale nouă și vie și că El este Marele nostru Preot. De aceea avem astăzi îndrăzneala de a veni înaintea Ta ca să privim frumusețea Ta și să ne minunăm în casa Ta. Îți mulțumim și Te laudăm pentru privilegiul pe care-l avem în Cristos Isus astăzi! Îți mulțumim din nou că ești în mijlocul nostru, Îți mulțumim pentru cuvântul Tău prețios și Te rugăm din nou ca acest cuvânt al Tău să fie cu adevărat viață și duh pentru noi. Dă-ne duhul de înțelepciune și pricepere ca să Te cunoaștem într-un mod viu. Doamne scump, mărturisim că fără Tine nu putem face nimic, însă cu Tine toate lucrurile sunt posibile. Te

rugăm ca, prin Duhul Tău cel Sfânt, să faci lucrarea pe care ai rânduit-o pentru azi. Și noi de pe acum Îți dăm Ție toată slava. Te rugăm în Numele Domnului nostru Isus Cristos, amin”.

Îi mulțumim Domnului pentru ziua de ieri, când am privit împreună la cea mai înaltă taină din întreg universul. Este taina lui Dumnezeu. Dumnezeu este o mare taină, însă Îi mulțumim Lui că nu este un Dumnezeu care Se ascunde, ci Unul care Se descoperă și care Își găsește plăcerea în a ni Se descoperi. Și Îi mulțumim lui Dumnezeu că ni Se descoperă, în plinătatea Sa, în Fiul Său preaiubit. Domnul nostru Isus este Cel care ne dezvăluie taina lui Dumnezeu. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Tatăl, dar Cel ce este la sânul Tatălui ni L-a arătat. Așa că azi putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, însă doar prin Cristos Isus. Toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în El și noi suntem desăvârșiți în El. Apostolul Pavel avea o mare dorință, aceea de a-L cunoaște pe Cristos. El dorea să-L câștige pe Cristos, pentru că doar în Cristos putem să-L experimentăm pe Dumnezeul nostru. Fie ca Domnul să crească în noi această dorință după Domnul Isus. Trebuie să-I cerem Duhului Sfânt să ni-L dezvăluie în continuu pe Domnul Isus ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu într-un mod care să-L mulțumească.

Astăzi dorim să vorbim despre a doua mare taină din Biblie. Se numește taina Cristosului. Frați și surori, poate ați remarcat că în Efeseni 1:9 scrie că Dumnezeu a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-L alcătuisese în Sine Însuși, și aceasta încă înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu este mulțumit cu Sine Însuși și Și-a găsit plăcerea în a alcătui un plan, un plan alcătuit în Sine Însuși. Care este acel plan? Planul Îl privește pe Fiul Său preaiubit. Dumnezeu Îl iubește atât de mult pe Fiul Său, încât vrea să facă totul pentru El. Vrea să adune totul în Cristos Isus, lucrurile din cer și cele de pe pământ. Dumnezeu vrea ca Fiul Său să moștenească toate lucrurile, pentru ca toate lucrurile să arate gloria Fiului Său. Acesta este planul veșnic al lui Dumnezeu. Este privitor la Fiul. El vrea ca Fiul să fie totul. A dat totul Fiului Său, și în special I l-a dat pe om, pentru ca Fiul Său să aibă întâietatea în toate. Acesta este planul lui Dumnezeu alcătuit încă înainte de existența veacurilor, iar El va continua să lucreze până la împlinirea lui. Dar, când citim Efeseni 3:11, constatăm că Dumnezeu a mai alcătuit un plan, tot înainte de întemeierea lumii, însă acest plan este alcătuit în Cristos Isus. Observați diferența? În Efeseni 1:9 scrie că a alcătuit un plan în Sine Însuși, dar în Efeseni 3:11 scrie că a alcătuit un plan în Cristos Isus. Ce a plănuit în Sine este pentru Fiul Său, iar ce a plănuit în Cristos Isus este Biserica pentru Fiul Său.

În greacă există o diferență între Cristos și Cristosul. În multe traduceri nu se face această deosebire, însă în greacă uneori apare Cristos, alteori

Cristosul. Când se spune Cristos, se face referire la Isus Cristos Însuși, iar când se spune Cristosul, se face referire la Cristos în relație cu Biserica Sa. De exemplu, în 1 Corinteni 12:12 scrie că Trupul este unul și are multe mădulare, și că, deși sunt multe mădulare, este un singur trup; însă remarcăți că în continuare spune: „Tot așa este și Cristosul”. Iubiți frați și surori, când citiți acest verset, că Trupul este unul, dar are mai multe mădulare, deci sunt mai multe mădulare, dar un singur Trup – la ce vă gândiți? La fel este și Biserica. Aceasta este Biserica, Trupul lui Cristos. Este un singur Trup, dar multe mădulare. Sunt multe mădulare, dar un singur Trup. Deci noi am spune că tot așa este și Biserica. Și probabil că la aceasta vă gândiți când citiți acest verset. Însă în mod ciudat, Duhul Sfânt spune: „Tot așa este și Cristosul”. Oare de ce? Pentru că Biserica nu este altceva decât manifestarea lui Cristos. Biserica este exprimarea lui Cristos în mijlocul neamurilor. Vom vedea mai târziu că Biserica nu este altceva decât Cristosul; este Cristos arătat în oameni. Când mergi la Biserică, nu vezi pe altcineva decât pe Cristos. Nu mergi la Biserică să te întâlnești cu fratele cutare sau sora cutare, ci să-L vezi pe Cristos. În Biserică Cristos este manifestat în mod corporativ. Deci „tot așa este și Cristosul”.

Frați și surori, să observăm un lucru. Care este originea Bisericii? Este ea un produs al istoriei? Își are Biserica originea în mintea omului? Cei care cred în Domnul Isus au o dorință și spun: „Hai să facem o biserică”? Pe parcursul istoriei vedem că Biserica s-a organizat în diferite moduri. Dacă citim în Fapte, vedem că Biserica era foarte simplă. Era un organism, nu o organizație. Acum însă, în secolul XXI, Biserica este superorganizată – acesta este rezultatul istoriei. Dar frați și surori, originea Bisericii este mult mai veche decât cea a omului. De ce? Pentru că, încă înainte de întemeierea lumii, înainte de crearea cerului și a pământului, înainte de crearea omului, Dumnezeu deja plănuse ceva în Cristos Isus. Acolo a început Biserica, în inima lui Dumnezeu, și a fost destinată pentru Fiul Său preaiubit. Dumnezeu a spus: „Nu e bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor potrivit, asemenea lui”. Cunoașteți istoria lui Adam și a Evei. În Geneza 2, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. Întâi a folosit țărână ca să formeze trupul omului, apoi a suflat suflarea vieții în nările lui și omul a devenit un suflet viu. Așa a fost creat Adam. După aceea Dumnezeu a spus: „Nu e bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor potrivit”. Vedem deci că ideea unui ajutor potrivit vine de la Dumnezeu. El a spus: „Adam e prea singur. Nu este încă terminat. Este doar pe jumătate terminat. Îi voi pregăti cealaltă jumătate, ca să fie întreg”. Ideea nu a fost a lui Adam, ci a lui Dumnezeu, pornită din dragostea Lui. Și știți apoi cum Dumnezeu a adus toate animalele la Adam și acesta le-a dat nume: „Acesta e un elefant,

aceasta e o gorilă”. El a dat nume tuturor animalelor, dar nu a putut să-și găsească perechea printre ele. Aceasta este legea eliminării: Dumnezeu a adus toate animalele înaintea lui Adam, unele simple, altele complexe, unele foarte mici, altele mari, însă nici unul nu a corespuns inimii lui Adam. Nu a putut găsi nici unul care să-i semene. Atunci Dumnezeu a făcut să vină un somn adânc peste Adam și astfel a scos din el o coastă din care a făcut femeia. Apoi Dumnezeu a adus femeia la Adam, Adam a văzut-o și a spus: „Acesta sunt eu. Ea este exact ca mine”, și au devenit una.

Știm că, într-un anumit sens, Adam și Eva simbolizează Biserica și pe Cristos. Dumnezeu Și-a arătat deja gândul prin crearea celor doi. Adam Îl simbolizează pe Cristos. Dumnezeu Îl iubește atât de mult pe Fiul Său, încât I-a dat toată creația: cerurile, pământul, tot. Totuși, știa că Fiul Său era încă singur. Nu era nimic care să răspundă inimii Sale, așa cum a fost cu animalele – nici unul nu se potrivea lui Adam. Așa că Dumnezeu a spus: „Îi voi face un ajutor potrivit, asemenea Lui”. Așadar, frați și surori, aici găsim originea Bisericii. Ideea Bisericii este cerească, vine de la Dumnezeu, a fost concepută în inima lui Dumnezeu înainte de crearea lumii; și Dumnezeu a alcătuit acest plan în Cristos Isus. L-a alcătuit pentru Fiul Său preaiubit. Așa de glorioasă este Biserica! Deci ea a apărut prin voia lui Dumnezeu. El l-a adormit pe Adam și i-a deschis trupul. Aceasta a fost prima operație făcută vreodată. Însă a fost o operație nedureroasă, pentru că atunci nu exista încă păcatul. A fost ca un somn. Cine se teme de somn? E atât de pașnic. Dumnezeu i-a deschis trupul și a scos ceva afară, iar din acel ceva a format femeia. Acesta este doar un simbol. Când ajungem la realitate, vedem că, încă înainte de începutul veacurilor, Dumnezeu a avut acest gând. El dorea să-I dea Fiului un ajutor potrivit, pe cineva ca El. E foarte interesant de observat că Dumnezeu avea deja acest gând în inima Sa încă înaintea creației, dar că a trebuit să treacă veacuri la rând pentru ca, treptat, taina să se dezvăluie.

Chiar după ce Adam a păcătuțit, Dumnezeu a spus: „Vrăjmășie voi pune între șarpe și femeie, între sămânța femeii și sămânța șarpelui. Și sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, dar șarpele îi va răni călcâiul”. Aceasta scrie în Geneza 3:15, imediat după ce omul a păcătuțit. Intenția lui Dumnezeu a fost de a obține mireasa pentru Fiul Său, însă omul a căzut, așa că Dumnezeu i-a dat promisiunea seminței femeii: „Din sămânța femeii va ieși Biserica”. Când citim mai departe în Vechiul Testament, vedem că, prin harul lui Dumnezeu, au fost aleși anumiți oameni, de exemplu Avraam, prin care a format un popor al Său, încercând să găsească din nou mireasa potrivită pentru Fiul Său. Însă și acea națiune a eșuat. Știți cum omul L-a dezamăgit mereu pe Dumnezeu. Dumnezeu

are un gând atât de glorios cu privire la om, însă oamenii niciodată nu s-au ridicat la înălțimea aceluia gând. Mereu s-au depărtat de gândul Lui. S-ar părea că planul lui Dumnezeu nu se va putea împlini niciodată. Însă chiar și dacă omul eșuează, Dumnezeu niciodată nu eșuează. El niciodată nu renunță la planul Său. Când a plănuit ceva, va lucra până la îndeplinirea aceluia lucru. Când omul eșuează cel mai lamentabil, lucrarea lui Dumnezeu apare mai strălucitoare.

Vedem astfel cum, la împlinirea vremurilor, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, născut sub lege, sub blestem, ca să elibereze oamenii de sub blestem și să-i facă în stare să intre în moștenirea lor. La împlinirea vremurilor, Isus Cristos a venit în lume. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit între oameni plin de har și de adevăr. Domnul nostru Isus este al doilea Om. Primul om a căzut, și tot ce era din Adam a căzut, așa că Dumnezeu a mai trimis un Om în lume. Cu toate că El este Dumnezeu, totuși a devenit Om și, ca Om, L-a arătat pe Tatăl. Nu doar că L-a proclamat pe Tatăl, ci El ne-a arătat cum este Dumnezeu. Dacă Îl vedem pe El, Îl vedem pe Dumnezeu – nimic mai puțin și nimic mai mult. Însă nu doar atât. Cât timp a fost pe pământ, El a demonstrat lumii cum este omul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu, omul potrivit gândului originar al lui Dumnezeu. Nici un om din lume nu s-a potrivit acestui standard. Nici unul nu a fost ca omul dorit de Dumnezeu. Dar când Cristos a venit pe pământ, a demonstrat că El este omul avut în vedere la început de Dumnezeu: plin de har și de adevăr, plin de plinătatea lui Dumnezeu. Însă El a venit în lume ca să moară. El trebuia să moară. Dacă nu ar fi murit, nu ar fi existat Biserica.

Dragi frați și surori, știți de ce a venit în lume Isus Cristos? Adesea noi spunem că El a venit în lume ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. Și, într-adevăr, așa este. Cu toții am fost pierduți. Dumnezeu ne pierduse și Cristos a venit în lumea aceasta să ne caute și să ne mântuiască, și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru asta. Însă așa privim noi lucrurile, din perspectiva noastră, pentru că noi suntem cei pierduți, care au nevoie să fie găsiți; noi suntem păcătoșii care au nevoie de răscumpărare. Dar dacă privim planul lui Dumnezeu din perspectiva Sa, lucrurile stau altfel.

Dragi frați și surori, cunoașteți cele patru Evanghelii: primele trei vorbesc despre istoria Domnului nostru Isus – cum a venit pe pământ, cum a trăit, cum a lucrat și cum a murit, cum a înviat din morți și cum S-a înălțat la ceruri. Asta găsim în primele trei Evanghelii. Însă când citim Evanghelia lui Ioan, acolo lucrurile stau altfel. Ioan întotdeauna a mers înapoi, la începuturi: „La început era Cuvântul”. Întotdeauna a mers înapoi la gândul lui Dumnezeu. Evanghelia sa nu prezintă doar istoria Domnului nostru Isus pe pământ, ci prezintă și istoria lăuntrică. De aceea, când citim Evanghelia lui Ioan, constatăm că Domnul

Isus a venit în lume ca Mire în căutarea Miresei. El este mai mult decât un Mântuitor: este un Mire. El nu doar îi mântuiește pe cei pierduți, ci a venit să-Și caute mireasa. Știți ce scrie în Ioan 3, când a apărut o controversă între ucenicii lui Ioan și iudei cu privire la curățire. Ucenicii lui Ioan au venit și i-au spus: „Cel despre care mărturisești botează mai mulți oameni decât tine”. Erau geloși pentru stăpânul lor. Dar Ioan a spus: „Nu eu sunt Cristosul. Eu sunt prietenul Mirelui. Eu nu sunt Mirele. Când aud vocea Mirelui, mă bucur. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”. Deci Ioan știa că Isus a venit în lume ca Mire. A venit să-Și caute Mireasa, întocmai ca atunci când Dumnezeu a trecut toate animalele prin fața lui Adam și Adam a spus: „Nici unul din ele nu mi se potrivește”. Domnul nostru a venit în lume și mulți oameni au venit la El: unii erau bolnavi, alții erau șchiopi, unii erau orbi, iar alții erau chiar morți. Asta a găsit El. Nimeni nu era ca El. Tot ce a găsit au fost păcătoși – nimeni nu era ca El. Ce să facă atunci? Nu Și-a putut găsi Mireasa între oameni, așa că Dumnezeu L-a adormit.

De aceea Cristos a trebuit să meargă la Cruce. Domnul nostru Isus a fost răstignit pe Cruce, a trecut printr-o moarte dureroasă. Nu a fost un somn, ci o moarte dureroasă. De ce? Pentru că păcatul nostru era asupra Lui. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. El a luat asupra Lui păcatul lumii și l-a răstignit pe lemn, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu. Frați și surori, din exterior s-a văzut că soldații romani L-au răstignit, dar dacă citiți în Isaia 53, vedeți că Dumnezeu L-a zdrobit. Tatăl a fost Acela pe care L-a iubit toată viața Lui, de care a ascultat toată viața Lui, însă a fost zdrobit pentru că a devenit Înlocuitorul nostru: „El, care n-a cunoscut nici un păcat, a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu”. Când Cristos a fost răstignit pe Cruce, în primele trei ore Tatăl încă era cu El. Lumea era împotriva Lui, puterile întunericului Îl atacau, însă Tatăl încă era cu El, încă Se mai putea ruga: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Însă la ora douăsprezece, dintr-o dată soarele s-a ascuns, ca și cum Dumnezeu nu mai putea privi la Fiul Său preaiubit. Dumnezeu a trebuit să-Și întoarcă fața de la El. Dumnezeu L-a zdrobit. Atunci Domnul Isus S-a rugat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Nu a mai putut spune Tată, ci doar: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Pentru ce? Pentru voi și pentru mine!

Au venit soldații, pentru că a doua zi era sabbat. Se întâmpla ca cei răstigniți să lăncezească între viață și moarte zile întregi, așa că au venit soldații și au zdrobit picioarele celor doi tâlhari răstigniți împreună cu Cristos, ca să le grăbească moartea. Dar când au ajuns la Domnul Isus, au văzut că deja era mort. Ca să fie sigur, un soldat a luat sulița și a înfipt-o în coasta Lui. I-a

pătruns până la inimă, și din inima Sa zdrobită a curs sânge și apă. Aceasta a fost voia lui Dumnezeu: coasta Lui să fie deschisă ca ceva să iasă de acolo: sânge și apă. Sânge pentru îndepărtarea păcatelor noastre și apă ca să ne da viață. El și-a vărsat viața ca apa, ca noi să primim viața veșnică. Și Ioan a fost martor la aceasta. În Ioan 19 spune: „Eu sunt martor. Am văzut ieșind din coasta Lui sânge și apă și mărturia mea este adevărată. Este real ce spun”.

De ce a subliniat acest lucru atât de mult? Pentru că Biserica este zidită cu ceea ce iese din Cristos. Noi, oamenii, am eșuat total. Nu suntem potriviți să fim Mireasa Lui. Nimic din noi nu este asemenea Lui. De aceea, Domnul a trebuit să zidească o noua creație. Biserica e o nouă creație, formată din ce a ieșit din coasta Domnului, din sânge și apă. Acestea sunt materialele pentru zidirea Bisericii. Doar ceea ce iese din Cristos poate să se întoarcă și să se unească cu Cristos. Ce nu vine din Cristos este un element străin și nu poate fi zidit în Biserică. Viața noastră naturală, carnea noastră, păcatul nostru, lumea din noi, ceea ce vrăjmașul a făcut în viața noastră – acestea nu se pot uni cu Cristos, nu pot fi zidite în Biserică, ci doar ceea ce iese din Cristos se poate întoarce la El. Cristos a spus: „Acesta sunt Eu.” Acesta este Cristosul. Așa este Biserica.

Deci, iubiți frați și surori, așa a luat ființă Biserica. Cât privește istoria umană, o sută douăzeci de credincioși, spuma credincioșilor, s-au adunat în odaia de sus și s-au rugat într-un singur gând timp de zece zile și, în ziua de Rusalii, au auzit ceva asemenea unui vânt care a umplut camera. În greacă, expresia arată că a fost ca o suflare puternică. Știți, când femeia suferă durerile nașterii, când urmează să dea naștere copilului, respiră adânc, din greu. Duhul Sfânt a respirat adânc, puternic, pentru a da naștere Bisericii. „Și, într-un Duh, noi am fost botezați pentru a alcătui un singur Trup”. Nu mai era o adunare de o sută douăzeci de indivizi, ci un Trup cu o sută douăzeci de mădulare. Capul este Cristos, iar Biserica este Trupul lui Cristos. Așa a luat ființă Biserica.

Să privim puțin înapoi. Când Domnul Isus a fost pe pământ, deși a venit pentru Biserică, El nu a pomenit niciodată cuvântul Biserică până spre sfârșitul lucrării Lui, când, respins de popor, S-a retras spre graniță, spre cetățile neamurilor. Era un izgonit. Atunci i-a întrebat pe ucenici: „Cine ziceți voi că sunt Eu?” și Simon Petru a spus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”. Cristos a răspuns: „Tu ești Petru. Tu ești o piatră mică. Prin mărturisirea ta, ești transformat din țărână într-o piatră. Și pe această stâncă masivă Îmi voi zidi Biserica, și porțile Locuinței Morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Atunci a menționat prima dată Domnul Isus cuvântul Biserică. Apoi l-a mai menționat o dată în Matei 18, când avea Calvarul în vedere. El privea înaintea spre răstignirea Sa, de unde urma să obțină materialul pentru zidirea Bisericii.

Frați și surori, poate că aveți o întrebare. Când zidiți ceva, dacă e ceva foarte important sau foarte mare, cum zidiți? Nu începeți să zidiți la întâmplare, ci mai întâi apelați la un arhitect. Îi spuneți ideea, iar arhitectul desenează planul. Clădirea va fi zidită după un plan. Trebuie să existe un model. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să zidească cortul, i-a dat modelul zidirii pe munte și a spus: „Fiecare detaliu să fie după model”. Nu l-a lăsat pe Moise să decidă cum să fie construit cortul, pentru că acesta urma să fie casa lui Dumnezeu. Dumnezeu urma să locuiască în cort, deci Moise trebuia să mulțumească inima Sa. Când David a dorit să construiască un templu, Dumnezeu i-a dat modelul. Când Cristos zidește Biserica, există și aici un model. Știți că astăzi, când oamenii zidesc biserici, le fac după propriile idei. Spunem: „Acest om e un ziditor de biserici. Merge pretutindeni și plantează biserici”. Există un model după care se poate zidi, sau e ideea unui om? Am spus deja că ideea Bisericii Îi aparține lui Dumnezeu. Însă ne-a dat El un model pentru zidire? Mulți oameni spun azi că zidesc Biserica, însă ce model urmează ei? Majoritatea își urmează propriile idei și rezultatul e că zidesc un turn Babel, nu casa lui Dumnezeu. Unii oameni cred că modelul se află în cartea Faptele Apostolilor, pentru că acolo ni se relatează istoria Bisericii de la început. Însă, dacă încerci să zidești Biserica potrivit cu ceea ce scrie în Faptele Apostolilor, s-ar putea să obții doar o formă exterioară. De exemplu, dacă există o biserică, trebuie să fie acolo bătrâni, diaconi și membri. Dacă ai un grup de credincioși și alegi dintre ei bătrâni și diaconi, spui că ai o biserică nou testamentală. Însă în realitate este doar forma exterioară, nu modelul. Unde este modelul?

Luca a scris două cărți: una este Evanghelia după Luca, în care prezintă istoria lui Cristos, iar apoi a scris cartea Faptele Apostolilor, în care prezintă istoria Bisericii de la început. Ascultați ce spune el. Când a scris a doua carte a spus: „Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să-I învețe pe oameni”. Aceea este Evanghelia după Luca. Cristos prezentat în întruparea Lui, ce i-a învățat El pe oameni, faptele Sale. Apoi Luca spune: „Îți scriu a doua carte”, pentru că în prima descrie cum a început Cristos să lucreze și să-I învețe pe oameni. Deci ce este în cartea Faptelor? În ea se arată cum Cristos continuă să lucreze și să-i învețe pe oameni. În Evanghelia lui Luca, Cristos îi învață pe oameni și lucrează în trupul Său de om pe pământ, iar în Fapte, tot Cristos lucrează și-i învață pe oameni, deși El era deja înălțat la cer. Cum putea să-I învețe pe oameni și să lucreze? Prin Trupul Său mistic, prin intermediul unui Trup corporativ. Biserica este Trupul lui Cristos. Deci constatăm că tot Cristos vorbea și lucrea, însă printr-un Trup corporativ.

Dar știți că Faptele Apostolilor nu are sfârșit? Spre „sfârșitul” ei îl găsim pe Pavel în locuința pe care o închiriasse în Roma, predicând Evanghelia și învățând pe oameni despre Cristos timp de doi ani. Vreți să știți ce s-a întâmplat apoi? Cartea Faptele Apostolilor nu are sfârșit pentru că ea continuă chiar și azi. Cristos încă lucrează și-i învață pe oameni prin Trupul corporativ.

Deci care e modelul Bisericii? Cristos. Nimic din aceste forme exterioare. Noi suntem făcuți după Cristos, și Dumnezeu a spus: „Să faci totul după modelul arătat. Să nu încerci să adaugi sau să scoți ceva”. Biserica este Cristosul, și Cristos încă mai vorbește și lucrează în și prin Biserică.

În 1 Corinteni 3, Pavel spune: „Eu sunt un meșter zidar. Am pus temelie. Nu este alta temelie decât Cristos Isus”. Strict vorbind, cine este zidarul? Domnul Isus a spus: „Eu voi zidi”. El este ziditorul, nu Pavel. Pavel vrea să spună: „Eu sunt ispravnicul”. Nu el este meșterul zidar, ci este un ispravnic ce zidește cu ce i-a spus Stăpânul. Fiecare dintre noi este un zidar. Noi suntem lucrătorii și trebuie să lucrăm sub autoritatea capului nostru, a lui Cristos. Dar, rețineți, când zidim, ce fel de materiale folosim? Aur, argint, pietre prețioase? Aurul reprezintă natura lui Dumnezeu, argintul reprezintă răscumpărarea lui Cristos, iar pietrele prețioase reprezintă lucrarea Duhului Sfânt. Dacă zidim cu ceea ce este în exclusivitate din Dumnezeu, și anume cu rezultatul lucrării de răscumpărare a lui Cristos, cu rezultatul lucrării Duhului Sfânt – atunci acestea se vor regăsi în Casă. Dar dacă zidim cu fân, care reprezintă natura omului, paie și trestie, care reprezintă gloria și lucrarea omului, dacă încercăm să zidim Biserica prin noi înșine și cu noi înșine, atunci poate vom construi o clădire înaltă, uriașă, pentru că aceste materiale nu costă prea mult. Dacă zidești cu aur, argint și pietre prețioase, nu poți zidi o clădire așa de mare, pentru că ar costa prea mult. În ochii omului zidirea va fi ceva foarte mic, dar va veni ziua când Cristos se va întoarce și va judeca, iar lucrările noastre vor fi trecute prin foc. Dacă ai zidit cu fân, paie și trestie, vei fi mântuit, dar abia mântuit, însă dacă zidești cu aur, argint și pietre prețioase, cu ceea ce vine din Dumnezeu, din Cristos și Duhul Sfânt, focul le va face să strălucească și tu vei primi răsplata. Frați și surori, la aceasta trebuie să veghem. Trebuie să avem grijă să nu aducem în Casa Lui ceea ce vine din noi înșine, ci să zidim doar cu ceea ce este din Cristos. Acea va rămâne pentru veșnicie.

Frați și surori, ce este Biserica? Este un lampadar de aur. Lampadarul nu are un scop în sine, ci este un mijloc pentru realizarea unui scop. Lampadarul e menit să susțină lumina. Aceasta este mărturia Bisericii. Biserica nu trebuie să vorbească despre ea însăși, ci despre Cristos. Să-L înalțe pe Cristos ca El să strălucească peste tot. Aceasta este Biserica. Pavel a spus că noi nu ne

propovăduim pe noi înșine, ci pe Cristos Isus. Aceasta este mărturia noastră față de lume. Nimeni nu-L cunoaște pe Dumnezeu, dar Cristos a venit ca să-L descopere. Lumea nu-L cunoaște pe Cristos. Pentru lume, Cristos este o taină mare. Dar, prin intermediul Bisericii, Cristos poate fi cunoscut. Aceasta este mărturia Bisericii, și ce mărturie glorioasă este ea!

Să ne rugăm.

„Iubite Tată ceresc, Îți mulțumim pentru că, datorită dragostei Tale pentru Fiul Tău preaiubit, ne-ai dat pe noi Fiului Tău ca să fim Mireasa Lui, să fim asemenea Lui, să fim ajutorul Lui potrivit. O, Doamne, Te rugăm să faci ca să fim cu adevărat potriviți pentru El. Îndepărtează din noi tot ce nu e din Tine și lucrează în noi ca să se vadă Fiul Tău preaiubit, ca să putem fi asemenea Lui, să fim uniți împreună pe veci. Fă ca Biserica Ta să fie glorioasă, fără pată sau zbârcitură, ci sfântă și fără prihană, potrivită pentru Fiul Tău preaiubit. Își cerem aceasta în Numele Fiului Tău. Amin”.

Taina Evangheliei

– Oradea, 23 aprilie 2006 –

„Și pentru mine ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt ca să pot vesti cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efeseni 6:19).

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a dorit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Cristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Cristos Isus” (Coloseni 1:26-28).

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

„De altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut între mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit drepti, iar pe aceia pe care i-a socotit drepti i-a și proslăvit” (Romani 8:28-30).

Să ne rugăm:

„Doamne iubit, inimile noastre sunt pline de recunoștință. Îți mulțumim că ne-ai iubit atât de mult, încât Te-ai dat pe Tine în întregime nouă. Îți mulțumim pentru privilegiul de a ne putea aduce aminte de Tine la masa Ta și vrem să vestim Numele Tău până la venirea Ta. Îți mulțumim din nou pentru Cuvântul Tău prețios prin care ne faci în stare să Te cunoaștem într-un mod viu. Din nou Te rugăm să ne dai Duhul de înțelepciune și descoperire pentru cunoașterea deplină a lui Dumnezeu, pentru ca planul Tău să se împlinească în fiecare dintre noi, spre lauda slavei Tale. Te rugăm în numele Domnului nostru iubit. Amin”.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a adunat împreună în Numele Domnului Isus. Prin harul lui Dumnezeu am cugetat împreună la tainele lui Dumnezeu pe care le găsim în Biblie numite „tainele de veacuri”. Cea mai mare taină a veacurilor este taina lui Dumnezeu, și totuși, această taină ne este acum pe deplin descoperită. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, însă Fiul Său

preaiubit, care se află la sânul Tatălui, L-a făcut cunoscut. Taina lui Dumnezeu este Cristos Isus, pentru că, prin Isus, Dumnezeu ni se descoperă. Toate tainele lui Dumnezeu ne sunt dezvăluite prin Isus Cristos, Fiul Său. El este singura Cale pe care putem veni la Tatăl. A-L cunoaște pe El înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să pună în inima noastră dorința de a-L cunoaște pe Cristos, de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Aceasta este singura Cale.

Apoi am cugetat împreună la taina Cristosului. Taina Cristosului este Biserica. Lumea nu Îl cunoaște pe Cristos, însă Biserica Îl face cunoscut. Și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că noi, cei care credem în Domnul Isus, am fost botezați printr-un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup, și prin acel Trup, Cristos, Capul Se poate manifesta. Trupul conține toate bogățiile Capului și exprimă toată slava Capului.

În dimineața aceasta am dori să vorbim de cea de-a treia mare taină a veacurilor. În Efeseni 6:19, apostolul Pavel a cerut credincioșilor să se roage pentru el ca să i se dea cuvânt și îndrăzneală pentru a putea vesti taina Evangheliei. Dragi frați și surori, când ne gândim la Evanghelia lui Isus Cristos, de obicei ne gândim că ea a fost descoperită când Cristos a venit în lume. Pentru noi, acela a fost momentul când Vestea cea Bună a lui Dumnezeu a ajuns la om. Dar potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, în realitate Evanghelia își are începutul înainte de existența timpului. În veșnicia trecută a fost concepută Evanghelia de către Dumnezeire. Pentru a clarifica lucrurile trebuie să încercăm să explicăm în termeni omenești. Am putea spune că în veșnicia trecută, înainte de întemeierea lumii, înainte de a fi existat altceva decât Dumnezeu Însuși, a avut loc un sfat, o întrunire între persoanele Dumnezeirii. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu trinitar. Trei în Unul: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Și totuși, Ei sunt Una. Folosind modul omenesc de exprimare deci, foarte la început a avut loc o întrunire în cadrul Dumnezeirii. Dumnezeu Tatăl I-a comunicat lui Dumnezeu Fiul ce anume era în inima Lui. El Îl iubește atât de mult pe Fiul Său! Dragostea întotdeauna caută modalități de exprimare. Dumnezeu Tatăl a vrut să Își exprime dragostea față de Dumnezeu Fiul și, astfel, I-a spus: „Vreau să creez toate lucrurile ca un dar pentru Tine. Și dintre toate lucrurile, omul este cel mai mare dar, pentru că îl voi crea după chipul și asemănarea Noastră. Îi voi crea pe oameni în așa fel, încât să poată primi viața noastră în ei și astfel să fie tovarășii Tăi, să poată fi mireasa Ta, să poată avea comuniune cu Tine, să împartă cu Tine responsabilitatea și gloria. Aceasta vreau să fac pentru Tine”.

Dar Dumnezeu este omniscient, adică știe totul pe loc. Pentru Dumnezeu nu există nici trecut, nici viitor, ci totul este în prezent și cunoaște sfârșitul încă de la început. Deci, având o astfel de cunoaștere, El a știut, când l-a creat pe

om după chipul Său, că-i va da voință liberă, pentru că Dumnezeu Însuși este cea mai mare voință liberă. El poate să facă absolut tot vrea și a vrut să-i dea omului voință liberă ca acesta să poată alege ce vrea și ce nu vrea. Însă Dumnezeu a știut că va fi o problemă. A știut că omul va face o alegere greșită și S-a întrebat ce să facă. Fiul I-a spus atunci Tatălui: „Tată iubit, dacă asta vrei să faci, Eu sunt total de acord cu Tine. Dacă va apărea vreo problemă, Eu sunt gata să mă ofer pe Mine Însuși ca Miel pentru a răscumpăra omenirea pierdută. De aceea poți merge înainte cu planul Tău”. În 1 Petru 1:18 scrie: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeți din felul deșert de viețuire pe care îl moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi”. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că noi suntem răscumpeți nu cu lucruri pieritoare precum aurul sau argintul, ci prin sângele scump al Mielului fără pată, fără zbârcitură, cu sângele lui Cristos. Iar în versetul 20 spune: „El a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii”. Deci Cristos ca Miel al lui Dumnezeu a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii. Înainte ca Dumnezeu să fi creat toate lucrurile, chiar înainte de a-L fi creat pe om, chiar înainte ca omul să fi căzut, Dumnezeu deja Îl făcuse pe Cristos Mielul al Cărui sânge urma să ne răscumpe. Acest lucru a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii.

Deci, frați și surori, taina Veștii Bune a început înainte de existența timpului. A fost un secret ascuns în Dumnezeu în decursul veacurilor și generațiilor până când, la sfârșitul vremurilor, ne-a fost descoperit. Atunci a început, deci, taina Evangheliei. Pe această bază a creat Dumnezeu universul și l-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui.

Dumnezeu este Duh și L-a creat pe om cu un duh omenesc, ca să poată avea comuniune cu el. Dumnezeu este Voința supremă, așa că L-a creat și pe om cu o voință liberă. După ce l-a creat pe om, l-a pus în grădina Edenului. Acolo erau tot felul de pomi fructiferi care să slujească drept hrană pentru om; însă, în mijlocul grădinii, Dumnezeu a plantat pomul vieții. Dumnezeu a avut în gând următorul lucru: „Acum ești creat după chipul Meu și ai capacitatea de a primi viața Mea în tine. Când ai fost creat, viața ta a fost o viață omenească, creată, însă Eu vreau să îți dăruiesc viața Mea”. Din întreaga creație, omul este singurul care poate primi în el viața lui Dumnezeu, pentru că numai cu acea viață înăuntrul lui poate ajunge asemenea chipului Fiului Său. Alături de pomul vieții, Dumnezeu a plantat încă un pom, pomul cunoștinței binelui și răului. Frați și surori, trebuie să rețineți că tot ce a plantat Dumnezeu în grădina Edenului era bun. Pomul cunoștinței binelui și răului este un pom bun. Dacă

toți ceilalți pomi aveau roade bune pentru trupul omului, pomul cunoștinței binelui și răului reprezintă cea mai înaltă cunoștință pe care omul o poate deține. Este cunoștința etică. Nici o cunoștință din lume nu poate fi comparată cu ea. Această cunoștință este bună pentru sufletul nostru, însă cunoștința fără viața lui Dumnezeu înseamnă moarte. Și putem vedea aceasta astăzi: oamenii au cunoștință, însă nu au acea viață divină ca să poată folosi cunoștința într-un mod bun. În viața omenească creată, cunoștința poate fi periculoasă, de aceea a spus Dumnezeu: „Poți să mănânci din toți pomii, inclusiv din pomul vieții, dar din pomul cunoștinței binelui și răului nu ai voie să mănânci, pentru că în ziua în care vei mânca din el, vei muri”. Dumnezeu știe că, fără viața divină, cunoștința este periculoasă. Doar având viața Lui în noi suntem în stare să folosim în mod adecvat cunoștința.

De ce a pus Dumnezeu acești doi pomi alături? Pentru că l-a creat pe om cu voință liberă. I-a dat omului posibilitatea de a alege. Fie alege viața lui Dumnezeu și trăiește dependent de Dumnezeu, fie respinge viața lui Dumnezeu și caută să își dezvolte viața sufletului, să fie independent de Dumnezeu, să încerce să se facă pe sine însuși Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus: „Poți să alegi. Dacă iei din pomul vieții, vei împlini planul lui Meu cu privire la om, dar dacă alegi pomul cunoștinței binelui și răului, atunci vei cădea”. Din nefericire, străbunul nostru a ales pomul greșit. Nu a ascultat de Dumnezeu și îndată ce el și soția lui au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, și-au dat seama că sunt goi. E mai mult ca sigur că atunci când a fost creat, omul era îmbrăcat cu un fel de glorie. Dar când au păcătuit, acea glorie a dispărut și le-a fost foarte rușine de ei înșiși. De aceea, au luat niște frunze de smochin din care și-au făcut o învelitoare cu care să se acopere. Dar când au auzit vocea lui Dumnezeu, atunci când El a venit în grădină ca să aibă părtașie cu ei, s-au ascuns după copaci pentru că au știut că haina din frunze de smochin nu poate să le acopere goliciunea. Nu este oare adevărat, frați și surori, că toată dreptatea noastră e ca o zdreanță murdară? Găsim lucrul acesta scris în Isaia. Propria noastră dreptate, lucrările mâinilor noastre sunt ca și acea învelitoare din frunze de smochin – noi încercăm să ne acoperim, dar când auzim glasul lui Dumnezeu, frunzele sunt suflate. Cei doi s-au ascuns dinaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a întrebat: „Adam, unde ești?”. Atunci și acolo Dumnezeu a rostit judecata asupra bărbatului, asupra femeii și asupra șarpelui. El a spus: „Vrăjmășie voi pune între șarpe și femeie”. Știți, între Eva și șarpe se dezvoltase un fel de prietenie, pentru că Eva a ascultat de Satan în loc să asculte de Dumnezeu. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că El a pus

vrăjmășie între femeie și șarpe și între sămânța femeii și sămânța șarpelui; sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, dar șarpele îi va zdrobi călcâiul. Acest lucru e scris în Geneza 3:15. Este primul indiciu referitor la taina Evangheliei. Imediat după căderea omului, Dumnezeu a lăsat să se străvadă taina Veștii Bune. În sămânța femeii, acel vrăjmaș al lui Dumnezeu va fi zdrobit, însă și Domnul va suferi – aceasta este promisiunea mântuirii.

Deci, frați și surori, vedem că acea taină a Veștii Bune, aflată înainte de veacuri în inima lui Dumnezeu, a fost prima dată pomenită subtil în acea promisiune. Apoi omul a fost alungat din grădină, și ajungem la Geneza 4. Femeia a zămislit și a născut un fiu, căruia i-au dat numele de Cain, pentru că și-au spus: „Am primit un om de la Domnul”. Potrivit înțelegerii lor, ei au crezut că acel fiu, Cain, era sămânța femeii, căci numele înseamnă „dobândit”. „Am dobândit un om de la Domnul”. Dar ce înțelegere greșită! Când li s-a născut al doilea fiu, i-au pus numele Abel, „Suflare”. Este doar ca o suflare care dispare, pentru că își pusese ră speranța în ceva greșit. Nu din Adam vine sămânța femeii, pentru că tot ce vine din Adam îi aparține lui Adam. Sămânța femeii vine dintr-o altă sursă. Va fi o nouă creație și doar în acea nouă creație va fi împlinit planul lui Dumnezeu.

În decursul veacurilor, nădejdea lumii a fost în sămânța femeii. Vă aduceți aminte că în Vechiul Testament, de exemplu în cartea profetului Isaia (el a trăit cam cu opt sute de ani înainte de Cristos), Duhul lui Dumnezeu a prorocit, în Isaia 7:14, cum Dumnezeu a dat un semn: fecioara va zămisli și va da naștere unui Fiu căruia I Se va pune numele Emanuel. Fecioara, ea va zămisli și va da naștere unui fiu al cărui nume va fi Emanuel, „Dumnezeu cu omul”. Apoi, în Isaia 9:6, se spune: „Un Copil se va naște, un Fiu vi se va da și domnia va fi pe umerii Săi. El va fi numit Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Tare, Părinte al veșnicilor, Prinț al păcii. El va ședea pe tronul lui David și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Vedem deci cum această taină a Evangheliei începe, treptat, să iasă la lumină. Cam tot în acea vreme profetul Mica a spus: „Betleeme din Efrata, tu ești cel mai neînsemnat din Israel, dar din tine va ieși un Conducător a cărui origine este din veșnicie” (vezi Mica 5:2). Cu alte cuvinte, Cristos se va naște în Betleem. Toate acestea erau promisiuni ce dezvăluiau treptat câte ceva din taina Evangheliei. Apoi iarăși, în Isaia 53, găsim profeția despre un Mântuitor care urma să sufere. De aceea, poporul evreu era nedumerit. Pe de o parte, în unele profeții era vorba despre un Mesia care urma să stăpânească, dar în același timp aveau și o altă profeție în care citeau despre Unul care urma să sufere. Nu puteau împăca aceste două lucruri și încercau să explice că Isaia 53 se referă la poporul Israel. Nu știau că e vorba de același Mesia care mai întâi va suferi și apoi va stăpâni. Deci, în ciuda profețiilor, taina a rămas în continuare o taină.

Mulțumim lui Dumnezeu că, la împlinirea vremurilor, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în această lume, născut din femeie, născut sub lege ca să ne poată răscumpăra de sub lege, ca să putem primi înfierea.

Îngerul Gavril a venit la Maria și I-a spus: „Plecăciune ție, femeie binecuvântată, Dumnezeu este cu tine”. Maria nu a înțeles și s-a temut, de aceea îngerul i-a spus: „Nu te teme. Vei zămisli și vei da naștere unui fiu care se va numi Fiul Celui Preaînalt. El va ședea pe tronul lui David”. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că Maria s-a supus Domnului. Iosif și Maria au pornit din Nazaret ca să meargă la Betleem pentru recensământ; și, pe când erau acolo, Maria a dat naștere pruncului. Nu era nici un loc la han, de aceea Cristos S-a născut într-o iesle. Nu a fost loc pentru El. Totuși, când S-a născut, îngerul s-a arătat păstorilor. Erau păstori de la templu, care păstoreau turma ce urma să fie adusă ca jertfă la templu. Și îngerul le-a spus: „Vă aduc o veste bună. Un Mântuitor S-a născut. Veți găsi un copilăș învelit în niște haine sărăcăcioase, așezat într-o iesle”.

Dragi frați și surori, Fiul lui Dumnezeu Însuși a venit să fie Om, și El era Împăratul iudeilor, dar S-a născut într-o iesle: o taină. Nu e de mirare că magii care I-au văzut steaua au venit de departe să-L găsească pe acest Împărat al iudeilor. În mod normal, unde se naște un împărat? În Ierusalim, în capitală, într-un palat. Astfel, magii s-au dus la Ierusalim, la palat, încercând să-L găsească acolo pe Împărat, însă El nu era acolo. El era într-un loc neînsemnat, în Betleem; nici măcar într-o casă, căci nu a fost loc pentru El acolo; nici măcar într-un han, ci într-o iesle. S-a coborât mai jos decât omul. Ce taină! Vestea cea bună este o taină. Chiar când Cristos S-a născut, El a continuat să fie o taină pentru lume.

Apoi, dacă privim la viața Lui, vedem că a trăit o viață ascunsă timp de treizeci de ani în Nazaret. Nazaretul era un loc disprețuit de oameni. Știți că, înainte de a veni la Domnul, Natanael a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”. O altă taină, pentru că Mântuitorul a crescut în acel loc ascuns. Nu a frecventat niciodată o școală rabinică, ci a învățat meseria de tâmplar. A trăit treizeci de ani ascuns, în umbră. Ce taină! Apoi, când a împlinit treizeci de ani, a ieșit în lume și a început slujirea publică. Însă cum? Primind botezul lui Ioan. Botezul lui Ioan era un botez al pocăinței. Domnul Isus nu avea nimic de ce să se pocăiască. Ioan și-a dat seama că Domnul Isus era Cel Sfânt, de aceea, când Domnul a cerut să fie botezat, Ioan a spus: „Nu! Eu ar trebui să fiu botezat de Tine”. Dar Cristos a spus: „Lasă să împlinim toată dreptatea lui Dumnezeu, pentru că aceasta este Calea Lui acum”. Deci El, care nu avea nimic de ce să se pocăiască, a acceptat botezul pocăinței. De ce? Pentru că a luat locul nostru.

Așa a început El. O taină. Priviți la cei trei ani de slujire, cum a propovăduit El Împărăția Cerurilor. Nu împărăția pământului, ci Împărăția Cerurilor. Pe tot parcursul slujirii Sale, El Însuși S-a aflat sub stăpânirea cerului. Nu a făcut niciodată nimic din proprie inițiativă, ci numai voia Tatălui Său. El S-a lepădat de Sine Însuși. A spus: „Nu pot să spun nimic, decât ce aud pe Tatăl Meu spunând. Nu pot să fac nimic, decât ce a făcut Tatăl”. El Se afla în întregime sub stăpânirea cerului. A trăit o viață complet diferită de cea a oricărui om. Oriunde mergea, ducea cu El cerul. El era un Om pe pământ, și totuși, era în același timp și în cer. El a vestit Împărăția lui Dumnezeu, i-a vindecat pe bolnavi și a devenit prieten al vameșilor și al păcătoșilor.

Fariseii și cărturarii erau foarte nedumeriți. În acea perioadă națiunea Israel Îl aștepta pe Mesia. Ei erau sub stăpânirea romană și spuneau: „Când va veni Mesia, ne va elibera de sub robia romană și va face din Israel cea dintâi națiune”. Deci, când Cristos a apărut prima dată înaintea oamenilor, învățătura Lui și vindecările făcute le-au arătat că El e Mesia, dar, urmărindu-L îndeaproape, au fost dezamăgiți, pentru că El nu venise ca să îndepărteze stăpânirea romană, nu venise ca să readucă la putere națiunea Israel, ci venise ca să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. De aceea oamenii, nu L-au putut înțelege. Era o taină pentru ei și, astfel, L-au respins: „La o parte cu El, răstigniți-L!”. El a fost dus la Calvar și acolo L-au răstignit.

Ce taină! El a venit nu ca să trăiască, ci ca să moară. A venit nu ca să trăiască pentru Sine însuși, ci ca să moară pentru noi. Cine a putut înțelege aceasta? Înainte de a muri, a strigat: „S-a terminat”. Pentru lume, se părea că s-a terminat cu El, că au scăpat de El, însă pentru El strigătul a însemnat că s-a terminat cu vrăjmașul, s-a terminat cu șarpele. Capul șarpelui a fost zdrobit, lucrarea de răscumpărare a fost realizată și perdeaua din templu s-a rupt în două de sus până jos. Dumnezeu și omul nu mai erau despărțiți. Dumnezeu a ieșit în întâmpinarea omului, iar acum omul putea să se întoarcă la Dumnezeu. Ce taină! Lumea nu a înțeles, și totuși, aceasta este Vestea cea Bună.

Frați și surori, care este esența Veștii Bune? Apostolul Pavel, înainte de a merge în Corint, un oraș renumit pentru inteligența și elocvența oamenilor lui, dar și pentru păcatele lor, a stat înaintea Domnului: „Cum să merg în această cetate și să mântuiesc suflete?”. Nu prin inteligență sau elocvență, ci proclamând nimic altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit. De aceasta are nevoie lumea. Aceasta este Vestea cea Bună pentru lume: Isus Cristos. Frați și surori, Evanghelia nu e altceva decât o Persoană. Evanghelia nu e doar o învățătură. Toate religiile își au învățătura lor, însă doar Evanghelia are o Persoană. Nu învățătura îi ajută pe oameni, ci Persoana îi mântuiește.

Nu poți atinge Evanghelia doar prin învățătură, trebuie să atingi Persoana, pe Domnul Isus. Altfel nu ești mântuit. El este Evanghelia. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume și El este Vestea cea Bună pentru întreaga lume. Numai în El suntem mântuiți, pentru că nu este nici un alt nume în lume prin care să putem fi mântuiți decât Isus.

Modul în care El mântuiește este prin cruce. Știți, crucea era o pedeapsă foarte cruntă. Era o pedeapsă obișnuită la romani, însă iudeii nu foloseau o asemenea pedeapsă. Romanii pedepseau pe cei mai mari păcătoși răstignindu-i. Era o moarte îngrozitoare, pentru că cel răstignit pe cruce putea să stea atârnat acolo zile întregi, până murea. Fiecare încheietură a trupului ieșea din locul ei. Tot sângele se scurgea încet din trup și apărea o sete îngrozitoare. Era o moarte așa de cruntă! Era un semn al blestemului chiar și pentru iudei. Dacă a doua zi urma să fie sabbatul, cei răstigniți trebuiau luați jos de pe cruce. De ce crucea a devenit astăzi simbolul slavei? Nu datorită crucii însăși, ci datorită Celui răstignit pe ea. Pentru că acolo a fost răstignit Cristos. El a luat toate păcatele noastre în trupul Lui și a murit pentru noi. Aceasta este Vestea cea Bună.

Frați și surori, care este taina Veștii Bune? Este aceasta: „Cristos în voi, nădejdea slavei”. Această taină a fost ascunsă de veacuri și generații, dar acum ne-a fost dezvăluită și putem vedea bogăția slavei Evangheliei între neamuri, care este „Cristos în voi, nădejdea slavei”. Cristos a murit pe cruce pentru tine. Ai crezut în El și Dumnezeu a făcut o lucrare minunată. În 1 Corinteni 1:30 scrie: „Dumnezeu ne-a pus în Cristos și L-a făcut pe Cristos înțelepciune, dreptate, sfințenie și răscumpărare”. Deci atunci când crezi în Domnul Isus, nu crezi doar în ceva ce este departe de tine, ci crezi în El. El este El, tu ești tu; El a murit pentru tine, pentru păcatele tale, iar tu crezi în El și păcatele îți sunt iertate – aceasta este o latură, însă Evanghelia merge mai departe. Când ai crezut în El, Dumnezeu a făcut o minune: te-a pus în El. Frați și surori, toată plinătatea Dumnezeirii locuiește trupește în El, și Dumnezeu te-a pus și pe tine în El. De aceea, Biblia spune: „Voi sunteți desăvârșiți în El”. Gândiți-vă la acest lucru. Nu doar ați crezut în Cineva care este departe de voi, ci, când ați crezut în El, Dumnezeu v-a pus în Cristos. Oricine a crezut în Cristos Isus a fost pus de Dumnezeu în El, în Cristos. Iar în Cristos, Dumnezeu ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale. Tot ce este din Dumnezeu este în Cristos, și Dumnezeu te-a pus și pe tine acolo. Ce moștenire mare avem! Ce binecuvântare avem! Toate binecuvântările spirituale din locurile cerești îți aparțin în Cristos Isus. Nu este minunat acest lucru? Este ca și în cazul copiilor lui Israel. Dumnezeu le-a dat țara promisă, o țară în care curge

lapte și miere, iar când au intrat acolo, casele erau construite, viile existau deja, fântânile erau deja săpate – totul era acolo și era al lor.

O, frați și surori, bogățiile slavei Evangheliei! De ce te mulțumești să fii doar mântuit? Este atât de mult din Dumnezeu de care El vrea să te bucuri. Și nu numai atât. Dumnezeu te-a pus în Cristos și apoi L-a pus pe Cristos în tine. Cristos nu mai este separat de tine. Cristos în care ai crezut este acum în tine. Cristos în tine, nădejdea slavei.

Ce este slava? Slava înseamnă, pur și simplu, Dumnezeu arătat. Oriunde Se arată Dumnezeu, vezi slava. Așa cum a spus fratele Sparks: „Slava înseamnă atunci când Dumnezeu este mulțumit”. Când Dumnezeu este mulțumit, apare slava. Frați și surori, Cristos în voi, nădejdea slavei. Cum putem noi fi asemenea lui Dumnezeu? Cum putem fi transformați să fim asemenea lui Cristos? Noi nu ne putem schimba, ci viața Lui din noi, Duhul Sfânt va duce la maturitate acea viață din noi. Aceasta este Calea. Astăzi suntem încă departe de a fi asemenea lui Cristos, dar, slăvit să fie Dumnezeu, sămânța este prezentă și dacă Îi dăm voie Duhului Sfânt să lucreze în viețile noastre, acea Viață va crește devenind slăvită. De aceea în Romani 8 se spune că suntem chemați după un plan. Ce este acest plan? Planul lui Dumnezeu. Și care este planul lui Dumnezeu? Să fim transformați și făcuți asemenea chipului Fiului Său. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru tine și pentru mine. El nu este mulțumit să fim doar scăpați de iad, ci a pus viața Lui în noi ca să putem fi schimbați, să putem fi transformați și făcuți după chipul Fiului Său preaiubit, ca Fiul Lui să fie cel Întâi născut dintre mai mulți frați. Frați și surori, pe cine l-a cunoscut mai dinainte l-a și chemat, pe cine l-a chemat, l-a și îndreptățit, pe cine l-a îndreptățit, l-a și glorificat. El vrea să ducă pe mulți fii la slavă. Aceasta este bogăția slavei Evangheliei.

Astăzi Evanghelia se vestește și, prin harul lui Dumnezeu, să credem și să ascultăm pentru ca planul Lui să poată fi împlinit în noi. Dumnezeu ne-a dat pe noi ca cel mai mare dar Fiului Său, să fim asemenea Lui, ca să putem fi tovarășii Lui de viață. Slăvit să fie Domnul!

„Iubite Tată ceresc, Te laudăm și Îți mulțumim pentru bogăția slavei Evangheliei. În Cristos Isus Tu ne-ai dăruit totul și prin Cristos Isus Tu ai dat totul Lui. Fie ca voia Ta să se împlinescă în fiecare dintre noi, pentru lauda slavei Tale. În numele Domnului Isus, Amin”.

Dragostea mistuitoare pentru Cristos

— Budapesta, 19 aprilie 2006 —

Iubiți frați și surori!

Vă aduc salutări din partea fraților și sorerilor din Richmond, Virginia, USA. E întotdeauna o mare plăcere să mă întâlnesc cu frați și surori din alte părți ale lumii. Îi mulțumim Domnului că aparținem aceleiași familii. Suntem cu toții una în Isus Cristos.

Să citim de la Filipeni 3:7-17:

„Dar lucrurile, care pentru mine erau câștig, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. Ba mai mult, toate lucrurile le privesc ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu, pentru care le-am pierdut pe toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos, și să fiu găsit în El, nu având dreptatea mea, care este din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Cristos, dreptatea care este de la Dumnezeu prin credință, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să fiu făcut asemenea morții Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea dintre cei morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus.

Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, cari suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va descoperi chiar și aceasta. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm după aceeași regulă, să fim în același gând.

Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce umblă după modelul pe care îl aveți în noi.”

2 Corinteni 5:9:

„De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă.”

Aș dori să vă vorbesc despre dragostea mistuitoare pentru Cristos. Mă întreb câți dintre voi au auzit de numele contelui Zinzendorf. Acesta s-a născut în secolul al XVIII-lea. El a avut privilegiul de a-L cunoaște pe Mântuitorul de la o vârstă fragedă. Chiar pe când era copil, el L-a iubit pe Domnul Isus. Uneori vorbea cu Domnul Isus ca și cu un prieten, ore întregi; Îi scria scrisori Domnului Isus și apoi

le arunca afară prin ferestrele de la castel. În 1719 el a făcut un mare turneu prin Europa. Acea era modalitatea de instruire pe atunci a tinerilor nobili. Spre deosebire de alți tineri, el nu a avut nici o dorință de a cunoaște viața Parisului, când a ajuns acolo. Însă când a ajuns la galeria de artă a lui Düsseldorf, a văzut acolo pictura *Ecce Homo* de Dominico Feti. Era o pictură reprezentând capul Domnului Isus, având pe el o cunună de spini. În partea de jos a tabloului se aflau cuvintele: „Eu am făcut toate acestea pentru tine. Tu ce faci pentru Mine?” Acest tânăr conte a fost acaparât total de acea pictură. A stat înaintea ei timp îndelungat, până când o persoană de la galerie l-a atins pe umăr și i-a spus: „Tinare, e ora închiderii”. Atunci și acolo el a cerut Domnului cel răstignit să îl ducă în părtășia cu suferințele Lui și să îi deschidă o ușă pentru slujire. Acest conte Zinzendorf a fost cel care a spus: „Eu nu am decât o singură dorință mistuitoare: El, și numai El; să caut suflete care să îl iubească pe El, ca Împărăția Lui să fie locuită. Aceasta este lucrarea Mea.” Expresia „dragoste mistuitoare pentru Cristos” vine de la contele Zinzendorf. În întreaga lui viață el a fost mistuit de această dragoste pentru Cristos. El și-a dat viața, averea, totul lui Cristos. Și l-a slujit pe Cristos întreaga lui viață cu acea dragoste mistuitoare. Știm că misiunea fraților moravieni a început prin contele Zinzendorf. Aceștia au trimis misionari în întreaga lume pentru a vesti Evanghelia. Și totul a pornit de la dragostea lui mistuitoare pentru Cristos.

Dragi frați și surori, eu cred că această dragoste mistuitoare pentru El este tot ceea ce Domnul Isus cere de la noi. Pentru că Dumnezeu nostru nu este interesat de exteriorul lucrurilor. El privește la inimă. Indiferent cum ar arăta lucrurile în exterior, El nu este mulțumit doar cu atâta, ci întotdeauna privește la inimă pentru a vedea dacă este acolo o dragoste mistuitoare pentru El. Noi putem face multe lucrări pentru El, care pot arăta a avea succes în ochii lumii. Dar pentru Domnul Isus ele nu sunt nimic. El întotdeauna Se uită la inimă. Când vorbim de dragoste mistuitoare nu ne referim la niște sentimente trecătoare, la o pasiune naturală, carnală. Căci Biblia ne spune, în Galateni 5:24: „carnea, împreună cu patimile și poftele ei, a fost răstignită împreună cu Cristos”. Așadar, dragostea mistuitoare despre care vorbim noi nu este o pasiune naturală, carnală, ci este ceea ce Biblia numește „dragostea dintâi”. Domnul întotdeauna caută în noi acea dragoste dintâi. Vă aduceți aminte când Domnul Isus a fost la ultima cină cu ucenicii. El a știut că urma să plece din această lume și să se întoarcă la Tatăl, și că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini. El l-a iubit pe ai Săi până la capăt. Dragostea Domnului Isus față de noi este o dragoste nepieritoare; e o dragoste care nu se schimbă niciodată. El ne iubește până la capăt. Și aceasta e dragostea pe care o cere El de la noi. De asemenea, vă aduceți aminte ce scrie în Ioan 21. Domnul Isus, după învierea Lui, S-a arătat ucenicilor. Le-a pregătit micul dejun și apoi l-a pus o întrebare lui Simon Petru. „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia? Mai

mult decât focul din fața ta? Mai mult decât pe tovarășii tăi?” Știți că Simon Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori. S-a lepădat de Domnul în timp ce se încălzea la foc. Și s-a aflat printre acei oameni care L-au prins pe Domnul. Așadar, Domnul I-a pus această întrebare: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Iar Petru I-a răspuns: „Doamne, Tu știi că sunt atașat de Tine”. Când Domnul I-a pus întrebarea, a folosit cuvântul „agape”: „dragoste absolută, divină, dragoste până la capăt”. Dar Petru și-a dat seama că nu se putea ridica la acel nivel, de aceea a spus: „Doamne, Tu știi că sunt atașat de Tine”. Domnul I-a întrebat și a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? Mă iubești fără nici o comparație?” Și din nou Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, Tu știi că sunt atașat de Tine”. A treia oară Domnul I-a întrebat la fel: „Simone, fiul lui Iona, ești atașat de Mine? Cu adevărat ești atașat de Mine?” Petru s-a întristat, pentru că și-a dat seama că el nu se putea ridica la nivelul dragostei cu care îl iubea Domnul Său. El a putut spune doar: „Doamne, Tu știi că sunt atașat de Tine”. Frați și surori, ceea ce Domnul caută în noi este acea dragoste, pentru că doar aceasta contează pentru El. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, când am crezut în Domnul Isus, când am văzut prima dată dragostea lui Cristos, când am crezut și am primit viața Lui, am fost foarte adânc mișcați de dragostea Lui. Cumva, dragostea Lui a fost turnată în inimile noastre. Eu cred că oricine a crezut cu adevărat în Domnul Isus, și a fost cu adevărat mântuit, trebuie să fi avut în el acea dragoste dintâi. Căci atunci aveam așa o dragoste pentru Domnul, încât puteam renunța la orice. Cât de mult iubeam părtășia cu El! Biblia era o scrisoare de dragoste pentru noi. Cât eram de doritori să ne rugăm pe genunchi! Cu adevărat aveam dragostea dintâi pentru Domnul Isus. Dar, din nefericire, această dragoste dintâi pare a nu ține prea mult. După o vreme ea începe să se stingă. Alte lucruri devin mai importante pentru noi decât Domnul Isus. Se poate că, privite din exterior, lucrurile par a fi neschimbate. Continuăm să mergem la adunare, poate chiar continuăm să ne rugăm, să citim Cuvântul lui Dumnezeu, dar acea dragoste nu mai este prezentă. Și când dragostea nu este prezentă, când acea pasiune pentru Cristos nu e prezentă, atunci, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu mai este nimic. Îmi aduc aminte de o întâmplare cu iubitul nostru frate Watchman Nee. El a fost mântuit la vârsta de 17 ani. Ne-a spus că atunci când a auzit Evanghelia lui Isus Cristos, a știut că era adevărată. A știut că trebuie să-L primească pe Isus ca Mântuitor al lui. Dar el era un tânăr foarte inteligent. Își făcuse planuri mărețe cu privire la viața lui. De aceea i s-a părut foarte dificil să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui. Căci el a înțeles un lucru: dacă Îl primea pe Domnul Isus ca Mântuitor, trebuia, de asemenea, să se dea pe sine însuși Domnului, îngânduindu-i să fie Domnul vieții lui. Or, acesta era un lucru pe care nu-l putea face. S-a luptat zile la rând, până când, într-o zi, pe când era în camera lui și se ruga, și-a dat seama de dragostea lui Cristos pentru el. A văzut întunecimea păcatelor lui și puterea sângelui

Domnului Isus. Dragostea lui Cristos l-a topit. Deci, când a crezut în Domnul Isus ca Mântuitor al lui, și-a predat, de asemenea, viața Domnului și de atunci încolo a început să fie transformat. S-a dus pe străzi să vestească Evanghelia. Le-a mărturisit despre Isus colegilor lui de școală. Odată mergea să vestească Cuvântul. Domnul I-a dat versetul 25 din Psalmul 73: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea decât în Tine”. El nu a putut propovădui acel cuvânt, pentru că și-a dat seama că, deși în cer nu avea pe nimeni altul decât pe Dumnezeu, pe pământ nu putea spune că „nu am pe nimeni decât pe Tine”. Pentru că, pe vremea aceea, era îndrăgostit de o tânără. Crescuseră împreună, se iubeau și, după ce a fost mântuit, el a încercat să o aducă și pe prietena lui la Domnul. Ea îl asculta cu privire la orice, numai nu voia să audă de numele Domnului Isus. Nu voia să creadă în Domnul Isus. Însă inima fratelui nostru era legată de ea. Deci, Domnul I-a spus: Mai ai pe cineva, pe lângă Mine, pe pământ. Dragostea ta pentru Mine nu este desăvârșită.” Fratele s-a luptat cu această problemă, a încercat să se târguiască cu Domnul: „Doamne, dacă îmi dai voie să mă căsătoresc cu ea, voi merge în cele mai îndepărtate locuri ca să vestesc Evanghelia.” Dar Domnul nostru nu se târguiește cu nimeni. Într-o zi, pe când se afla în camera lui, luptându-se iarăși cu această problemă, dragostea lui Cristos l-a cuprins cu putere și el s-a predat complet Domnului. A renunțat la acea fată, și-a schimbat hainele, a ieșit pe străzi și a început să pună afișe creștine pe pereți. Acum putea spune că nu este nimeni în cer și nimeni pe pământ pe care să-l dorească decât Domnul Isus.

Această dragoste dintâi este ceea ce caută Dumnezeu. Eu cred, frați și surori, că știm cu toții istoria apostolului Pavel. El era un om drept, religios, plin de râvnă pentru tradiția strămoșească, până acolo, încât îi prigonea pe urmașii lui Isus. Dar apoi, pe drumul Damascului, o lumină mai puternică decât soarele de la amiază a strălucit asupra lui și el a căzut la pământ. A auzit o voce spunându-i: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.” Saul nu a știut cine era Cel care-i vorbea. A știut doar un singur lucru: Acest Cineva e atât de puternic, încât trebuie să fie Domnul, Stăpânul Universului. Astfel, a strigat: „Doamne, cine ești Tu?” Și Domnul i-a răspuns: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești”. El crezuse că Isus era un impostor iudeu. Acum însă a văzut slava Domnului. El este Domnul Universului. El este Fiul lui Dumnezeu. El nu este doar Mântuitorul lumii, ci și Domnul lui. Și această viziune a slavei Domnului l-a capturat. De atunci începând, pe tot parcursul vieții lui el a avut doar o singură dragoste: o dragoste mistuitoare pentru Cristos. A considerat toate lucrurile ca fiind pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos. În toată viața lui nu a avut decât o singură dorință: să-L cunoască pe El, să-L câștige pe Cristos. Pentru Cristos El a fost gata să renunțe la tot, pentru că Cristos este singurul câștig. Dragi frați și surori, această dragoste mistuitoare

pentru Cristos a fost ceea ce l-a făcut pe apostolul Pavel să-l slujească pe Cristos și să trăiască așa cum a trăit.

Și aceasta este ceea ce Domnul cere de la fiecare dintre noi. Știți ce scrie în Apocalipsa 2. Domnul cel înviat a scris o scrisoare bisericii din Efes. Știm că biserica din Efes luase ființă în urma slujirii lui Pavel. Dumnezeu a realizat lucruri mari în Efes. Pavel a stat în Efes aproximativ trei ani. Toată Asia mică a auzit Evanghelia. Mulți s-au întors de la idoli; dragostea pentru Cristos era atât de mare în mijlocul lor, încât și-au scos cărțile de magie, și le-au ars. Biserica din Efes se remarcă prin dragostea ei pentru Cristos. Acesta este și motivul pentru care Pavel a scris epistola către Efeseni. El se afla în închisoare în Roma când a scris acea epistolă către efeseni. El a putut să le împărtășească credincioșilor din Efes întregul plan al lui Dumnezeu, lucru pe care nu l-a putut face cu credincioșii din Corint. Pe vremea aceea, corintenii erau renumiți pentru inteligența lor. Dar, din păcate, le lipsea dragostea dintâi. Din această cauză Pavel nu a putut să le împărtășească planul veșnic al lui Dumnezeu, ci a fost nevoit să-I trateze ca pe niște copilași în Cristos. Însă ceea ce nu le-a putut împărtăși credincioșilor din Corint, a avut libertatea de a împărtăși credincioșilor din Efes. Nu inteligența este ceea ce contează, ci dragostea. Putem fi foarte inteligenți, putem fi capabili să acumulăm tot felul de cunoștințe, dar dacă nu este dragoste, suntem nepricepuți în lucrurile spirituale. Inima noastră este cea care ne deschide spre lucrurile spirituale. Deci Pavel a fost în stare să le împărtășească credincioșilor din Efes întregul plan al lui Dumnezeu. Știți că la sfârșitul epistolei către Efeseni, Pavel îi salută astfel: „Harul lui Dumnezeu să fie cu voi într-o dragoste nepieritoare”. Credincioșii din Efes aveau acea dragoste nepieritoare față de Domnul. Așa a fost biserica din Efes prin anii '60 ai primului secol. Dar apoi, cam după treizeci de ani, dacă citim în Apocalipsa, capitoul 2, vedem ce spune Domnul bisericii din Efes: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta... Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. În exterior, ei continuau să lucreze, dar nu mai erau faptele credinței. În exterior ei continuau să se ostenească mult, dar ostenelele lor nu erau făcute din dragoste, ci din datorie. În exterior ei continuau să manifeste răbdare, dar nu era răbdarea nădejdiei. Toate lucrurile exterioare continuau să existe, dar lipsea izvorul vieții. Din această cauză Domnul a folosit niște cuvinte foarte tari: „...am împotriva ta...”. „În ciuda tuturor acestor aparențe frumoase, Eu sunt împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Aceasta caută Domnul. „Adu-ți aminte de unde ai căzut. Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel îți voi îndepărta lampadarul de aur”. Iubiți frați și surori, cu toții suntem în pericol de a ne pierde dragostea dintâi. E foarte ușor să ne lăsăm angrenați în lucrurile obișnuite, de fiecare zi. Dar Dumnezeu privește la inimă. El știe dacă

există acolo acea dragoste mistuitoare pentru El. Facem noi toate aceste lucruri din datorie, din necesitate sau datorită faptului că dragostea lui Cristos ne constrânge? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, în cazul celor din Efes, vedem că Domnul le-a adus aminte că și-au părăsit dragostea dintâi și le-a spus: „Adu-ți aminte de unde ai căzut”. Frați și surori, Îi mulțumim Domnului că ne iubește așa de mult, încât nu ne lasă să ne înșelăm pe noi înșine. Căci pe El nu-L putem înșela niciodată. Dar El ne iubește așa de mult, încât vrea să ne salveze. Și, în repetate rânduri, prin glasul Duhului Sfânt, El ne arată că nu suntem acolo unde ar trebui să fim. Ne aduce aminte că ne-am pierdut dragostea dintâi. Cum ne putem pierde dragostea dintâi? Ce este dragostea dintâi? Dragostea dintâi este atunci când între tine și Domnul nu se interpune altcineva sau altceva. Nu este nimic și nimeni care să stea între tine și Domnul. Cumva, pe măsură ce trece timpul, fie oameni, fie lucruri, fie alte legături, fie lumea încep să-L dea la o parte pe Cristos. Ochii noștri nu mai sunt asupra Domnului Isus. Poate inima noastră a fost ispitită să iubească lumea, să iubească pe altcineva. Sau poate că tot timpul nostru a ajuns să fie ocupat cu lucrarea, chiar lucrarea pentru Domnul. Dar această lucrare nu izvorăște din dragoste pentru El. Acolo eșuăm noi. Ochii noștri încep să privească în altă parte decât la Domnul. Domnul spune: Ține-ți ochii ațintiți asupra mea. Vă aduceți aminte că, pe Muntele Schimbării la față, Moise și Ilie I s-au arătat Domnului. Ei discutau despre plecarea Lui Cei trei ucenici s-au trezit dintr-o dată și Petru a considerat că e foarte bine să fie împreună cu Domnul, cu Moise și Ilie. Deci, fără să se gândească, i-au ieșit niște vorbe din gură: „Doamne, este bine să fim aici. Să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie. Cât ne privește pe noi, vom dormi sub cerul liber.” Dintr-o dată, slava Șekina a lui Dumnezeu i-a acoperit sub forma unui nor și un glas din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea. De El să ascultați.” Subit, Moise și Ilie au dispărut. Ucenicii și-au deschis ochii, dar n-au mai văzut pe nimeni decât pe Isus. Frați și surori, aceasta este voia lui Dumnezeu. Nici măcar Moise și Ilie nu pot fi comparați cu Domnul nostru. Dumnezeu nu va îngădui nimănui să fie deopotrivă cu Domnul Isus. Numai Isus! Să ne întoarcem ochii spre Domnul nostru. Să ne luăm privirea de la orice altceva. și s-o îndreptăm spre Domnul care așa de mult ne-a iubit, că S-a dat pe Sine pentru noi. Să ne pocăim de căderea noastră. Și atunci, când vom face ceva din dragostea dintâi, acel lucru va fi bine primit. Deci, frați și surori, am vrut să vă aduc acest mesaj. El este o avertizare pentru mine și sper că va fi o îmbărbătare pentru voi.

Domnul să vă binecuvânteze!

Mărturia fratelui Stephen Kaung

– Oradea, 22 aprilie 2006 –

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare pentru ca Isus Cristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare ca o pildă celor ce ar crede în El în urmă, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor, amin” (1 Timotei 1:15).

Mi s-a cerut să spun ceva din viața mea. Mărturia mea este să spun tuturor că *Isus Cristos este Domnul*. El a făcut lucruri mari în viețile noastre. El este singurul vrednic să fie mărturisit. Aș vrea să împărtășesc cu voi ce a făcut Domnul pentru mine în îndurarea Lui, ca să puteți vedea îndelunga Lui răbdare. Ce a făcut pentru mine poate să facă pentru oricine. El este vrednic să fie iubit și slujit.

M-am născut în 1915. Îi mulțumesc Domnului că m-am născut într-o familie creștină. Pe vremea aceea în China nu mulți erau credincioși. M-am născut într-o familie numeroasă, cu mulți necreștini – o familie chineză obișnuită. Trăiam patru generații sub același acoperiș. Tatăl meu era primul născut. Bunicul meu era zidar și făcea afaceri cu străini. A venit în orașul nostru un misionar, care a deschis o școală creștină, iar bunicul meu l-a trimis pe tata la școala aceea cu gândul să învețe engleză, ca să-l ajute în afaceri. La școală însă, directoarea l-a condus pe tata la Domnul Isus. Când tatăl meu le-a spus bunicilor că el crede în Isus, bunicul a fost foarte nefericit, pentru că doar săracii acceptau creștinismul. Erau numiți creștini de orez, pentru că se creștinau doar pentru a primi ajutor. A deveni creștin însemna a aduce o mare rușine familiei. Bunicul i-a interzis tatălui meu să mai meargă la școală, nădăjduind că, separându-l de acei misionari străini, nu se va mai gândi la creștinism. Dar mulțumesc Domnului că tatăl meu a avut o credință reală. Bunicul a hotărât să-l trimită pe tata să fie ucenic, să-l separe total de acești misionari. Înaintea zilei în care tatăl meu urma să plece, în noaptea aceea atât bunicii mei, cât și tata nu au putut dormi. După miezul nopții, bunicii mele i s-a înmuiat inima și l-a spus bunicului: „Lasă-l să se întoarcă la școală”. Astfel tata a putut să-și termine studiile începute. După ce a terminat, a vrut să meargă mai departe la universitate. Bunicul a refuzat să-l ajute material,

așa că tatăl meu a trebuit să muncească pentru a putea studia mai departe. I-au trebuit opt ani ca să termine facultatea de teologie și a fost singurul absolvent din acel an. După absolvire, a urmat o nouă dezamăgire pentru bunicul meu, deoarece tata dorea să slujească Domnului, nu să-și ajute tatăl în afaceri. Într-un sens, familia tatălui meu a fost izolată de restul familiei. Dar mulțumesc Domnului că, în suveranitatea Sa, m-am născut într-o familie creștină.

Tatăl meu Îl iubea pe Domnul foarte mult. A avut șapte copii, dintre care eu sunt al cincilea. În fiecare seară ne adunam în jurul Bibliei. Tata ne aduna pe toți într-o încăpere, citea din Biblie și cu toții îngenuncheam și el ne conducea în rugăciune. Din copilărie am studiat în școli ale misionarilor. Știam povestirile din Biblie pe dinafară. Când eram în liceu, la vremea aceea un liceu creștin, ni se cerea să mergem duminica la biserică. Deci, duminica, toți mergeam la biserică să ascultăm predica. Tatăl meu era predicatorul. Însă în acea vreme nu aveam nici o dorință pentru Domnul. Mulți dintre noi, când mergeam la biserică, luam cu noi romane pe care le ascundeam în spatele cărții de cântări. Citeam romane în loc să ascultăm, pentru că nu aveam nici un interes pentru predică. Știam toate povestirile din Evanghelii. Cu mintea credeam că Isus este Mântuitorul lumii, însă eu nu aveam nevoie de El. El venise să mântuiască pe păcătoși. Eu nu eram păcătos în comparație cu cei din lume. Ce putea să facă un elev la vremea aceea? Poate să trișeze la școală, însă asta nu se compara cu ce făceau oamenii în lume. Gândul meu, la vremea aceea era: „Isus să salveze lumea. Eu nu am nevoie de El. Sunt prea bun pentru asta”. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a uitat.

La paisprezece ani m-am îmbolnăvit foarte grav. La vremea aceea nu erau medicamente pentru boala mea și trebuia să lupt singur împotriva bolii. De fapt, eram pe moarte. Pulsul îmi era neregulat. Fiind încă atât de tânăr, nu doream să mor, așa că m-am rugat. Știam cum să mă rog. Bineînțeles că și tata se ruga pentru mine, la fel și misionarii, și, după câteva luni am început să îmi revin treptat. Desigur că mi-a venit gândul natural: „Dumnezeu a fost atât de bun cu mine. Trebuie să fac ceva să-I arăt recunoștința”. Și când mi-am reluat studiul, a venit la mine un coleg și mi-a spus: „Hai să organizăm niște activități creștine în școală”. Iată prilejul de a face ceva pentru Domnul. Am început să organizăm activități creștine. Foloseam biblioteca școlii ca loc pentru rugăciune și am cerut conducerii școlii să ne lase să ne întâlnim să predicăm. Seara băteam la ușile dormitoarelor colegilor și îi invitam la adunările noastre de rugăciune, însă, din nefericire, nici unul din noi nu era mântuit. Eu eram cel care conduceam adunarea de rugăciune. Cum se conduce

o adunare de rugăciune? Foarte ușor. Tatăl meu avea multe cărți creștine, așa că am ales o carte despre rugăciune, am tradus-o în chineză și am învățat-o pe de rost. În seara aceea m-am dus să conduc adunarea de rugăciune. Am predicat ce citisem din acea carte, am dat ilustrațiile din carte despre felul în care Dumnezeu răspunde la rugăciune, apoi am cerut colegilor mei să ne rugăm. Nimeni nu s-a rugat. Unii au început chiar să râdă: „Ce facem noi aici?”. Eu, fiind conducătorul, i-am muștrat. Le-am zis: „Suntem înaintea Domnului. Trebuie să-I arătăm respect și nu să râdem”. Vedeți cât de ignoranți eram? Încă îmi aduc aminte de prima dată când am predicat. Cum să predici? Tatăl meu avea multe cărți. Am luat o carte de un renumit predicator american, doctorul Joeth, mi-am ales o predică despre corabia lui Noe, am tradus-o în chineză și am învățat-o pe de rost. Apoi am predicat despre corabia lui Noe. Credeam că sunt destul de priceput. Am predicat bine. Singura problemă a fost că nimeni nu m-a lăudat după aceea.

Frați și surori, puteți vedea că sunt un fiu de predicator care a predicat fără să-L cunoască pe Domnul. Totul era în mintea mea și nimic în inima mea. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că, pe când încercam să-L slujesc, Duhul Sfânt a început să lucreze. Nimeni nu mi-a vorbit, ci Duhul Sfânt a început să mă convingă de păcat. Am ajuns foarte îngrijorat de sufletul meu. Simțeam că sunt plin de păcate. Din creștetul capului până în tălpi nu era nimic bun în mine. Eram puternic convins de păcat. În acea vreme am simțit nevoia unui Mântuitor. Cu mintea Îl știam pe Isus, știam că e Mântuitorul lumii, voiam să cred în El, însă nu puteam. Un an întreg am fost sub o convingere adâncă a păcatului și căutam salvarea. Oriunde era o conferință mergeam și eu, auzeam mulți predicatori faimoși ce veneau în orașul nostru, eram adânc mișcat, însă nu mântuit. Uneori mergeam la altar, plângeam înaintea Domnului, însă nu se întâmpla nimic. Așa a fost un an întreg.

A venit vara. A avut loc o conferință și am decis să merg cu un singur gând: să fiu mântuit. M-am dus. Erau întâlniri dimineața, după-masa și seara. Au predicat trei tineri absolvenți ai unui colegiu teologic, însă cunoșteam deja toate lucrurile pe care le spuneau. Și eu puteam predica. Nimic nu m-a mișcat. Seara, un chinez a vorbit despre cortul întâlnirii, dar vorbea într-un dialect pe care nu îl înțelegeam. Nu numai că nu înțelegeam dialectul, dar nu știam nimic despre cortul întâlnirii. După câteva zile, încă nu eram mântuit. Într-o dimineață eram în camera mea, nu știu dacă mă rugam sau vorbeam cu mine însumi, și am zis: „Doamne, de ce alții sunt mântuiți așa de ușor și pentru mine e așa de greu? E oare din cauză că sunt împietrit față de Evanghelie?”. Cunoșteam așa de bine Evanghelia, încât nu mai puteam fi

mișcat de ea. Și am spus: „Doamne, dacă vrei să mă mântuiești, mântuiește-mă acum. Dacă nu mă mântuiești acum, îmi iau rămas bun de la Tine. Nu mai vreau nimic de la Tine”. Aceasta a fost rugăciunea sau gândul meu.

Mulțumesc Domnului că S-a uitat la inima mea. În acea după-amiază am fost mântuit. Nu a fost prin predică. Predicatorul a vorbit din Ioan 3:16, însă și eu puteam predica din acel text. Nu s-a întâmplat nimic. Era un predicator indian. Am îngenuncheat și predicatorul a spus: „Cei ce vor să fie mântuiți să vina în față”. Nici nu m-am deranjat să mă duc. Am fost acolo de atâtea ori și nu s-a întâmplat nimic, așa că am îngenuncheat lângă scaunul meu. Predicatorul indian a venit lângă mine și mi-a spus să merg în față. Ca să-i fac pe plac, m-am dus în față, am îngenuncheat la altar, am plâns din nou pentru toate păcatele mele, însă nu s-a întâmplat nimic. Adunarea s-a terminat și, în timp ce ieșeam (erau sute de oameni acolo), un predicator chinez m-a oprit și mi-a pus o singură întrebare: „Ești mântuit?”. A trebuit să fiu sincer, așa că i-am spus: „Aș dori să fiu”. Mi-a cerut să mai rămân puțin. Când am rămas singuri, mi-a pus o întrebare: „Crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?”. Am spus: „Din copilărie cred”. M-a rugat să citesc 1 Ioan 1, versetul 9: „Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este drept și credincios ca să ne ierte și să ne curețe de orice nelegiuire”. M-a rugat să citesc de două ori versetul. Mi-a spus să las deoparte pronumele noi și să citesc cu numele meu în loc. Am citit așa. Atunci nu mă numeam Stephen Kaung. Stephen este numele pe care l-am luat după ce am fost mântuit. Am păstrat doar numele de familie: „Dacă Kaung își mărturisește păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ierte păcatele lui Kaung și să-l curățească de orice nelegiuire”. După ce mi-a cerut să citesc de două ori, am îngenuncheat. Știam cum să mă rog, așa că am început să mă rog. Dar în după-amiaza aceea a fost altfel. Mi-am mărturisit păcatele Domnului meu. Orice păcat pe care mi-l puteam aminti, unul după altul le-am mărturisit și apoi am spus Domnului Isus: „Sunt multe păcate pe care le-am uitat, însă Tu le știi pe toate. Acum mi-am făcut partea. Este rândul Tău. Dacă ești credincios și drept, acum totul ține de Tine. Eu mi-am făcut partea și aștept ca și Tu să faci la fel”.

Dumnezeu este credincios față de legământul Său. El este drept. El deja îmi pedepsise păcatele în Fiul Său. Nu mă mai putea pedepsi încă o dată, pentru că nu ar fi fost drept. El este credincios și drept. „Fără nici o îndoială, El îmi va ierta păcatele și mă va curăți de orice nelegiuire” – am avut credința de a mă încrede în El. M-am ridicat de pe genunchi și predicatorul m-a întrebat: „Ești mântuit?”. Am spus: „Sunt mântuit”. Mi-a spus: „De unde știi?”. „De un an întreg am simțit povara păcatului pe umerii mei, iar acum

nu mai am nici o povară. Pacea a venit în mine. Simt pacea. Știu că sunt mântuit”. Predicatorul a fost foarte înțelept și mi-a spus: „Nu”. Imediat Cuvântul a venit la mine: „Știu că sunt mântuit pentru că Domnul așa a spus”. Și mi-a spus: „Acum e bine. Sentimentele tale se vor schimba, însă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna”. Mi-a zis: „Mergi afară și spune oamenilor că Dumnezeu te-a mântuit”. Așa am făcut. Am fost martor din prima zi. Apoi m-am dus în camera mea, am deschis Biblia la 2 Petru 1. Am mai citit Biblia înainte fără să înțeleg, dar în ziua aceea, când am deschis la 2 Petru 1, fiecare cuvânt mi-a atins inima. Tatăl meu îmi vorbea și eu înțelegeam. Dragi frați și surori, așa a venit îndurarea Lui în viața mea.

În acele zile, în ultima zi a conferinței, predicatorii vorbeau de consacrare. Din păcate, nici măcar ei nu știau bine ce înseamnă aceasta. Prin consacrare ei înțelegeau: „Ești mântuit, deci mergi și predică”. Consacrarea însemna să fii predicator. Știm că Biblia spune că orice credincios trebuie să se dedice Domnului. Noi ne dedicăm Lui, trăim pentru El, Îl lăsăm să fie Capul vieții noastre și să Se folosească de noi după cum vrea, însă în acea vreme nu asta era consacrarea. Era o hartă imensă a Chinei pe perete și predicatorul spunea: „Dacă vrei să te consacri Domnului, alege unde vrei să mergi să predici Evanghelia. Hai sus pe platformă, arată cu degetul locul și acolo vei merge să slujești Domnului”. Frați și surori, aveam 15 ani, eram de abia mântuit, inima mea era plină de râvnă, Domnul mă iubea atât de mult – ce puteam să fac pentru El? Voiam să merg în locul cel mai îndepărtat ca să-I arăt dragostea mea, așa că m-am ridicat, m-am dus la platformă și mi-am pus degetul pe Mongolia, cel mai îndepărtat loc. Acolo voiam să merg să-L slujesc pe Domnul ca să-I arăt dragostea. Mulțumesc Domnului că, deși eram atât de ignorant, El S-a uitat la inima mea. Pentru mine a fost o decizie serioasă. În ultimul an de liceu chiar mă pregăteam să merg în Mongolia. Citeam totul despre Mongolia.

Am continuat să ne întâlnim în școală, însă acum era altfel. Mulți colegi au venit la Domnul. Ieșeam în sate să predicăm Evanghelia, eram în flăcări pentru Domnul. În fiecare vineri, după școală, închiriam o sală a bisericii metodiste unde invitam predicatori renumiți din Shangai să ne vorbească și cam o treime din tinerii liceului veneau de bună voie. După câteva luni însă am epuizat lista cu toți predicatorii pe care-i știam. Într-o zi, pe când ne gândeam pe cine să mai invităm, un profesor a spus: „Am auzit de un nume: Watchman Nee. Să mergem să-l căutăm și să-i cerem să vină să ne predice”. A venit. Aceea a fost prima mea întâlnire cu Watchman Nee, în același an în care am fost mântuit. Încă îmi amintesc cum, după școală, am mers la cea

întâlnire și am văzut doi oameni: Watchman Nee venise împreună cu un alt frate. I-am fost prezentat (era cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine), apoi a început să vorbească. Era un mesaj din Evanghelia. Încă îmi aduc aminte ce a spus. A spus: „Dumnezeu vrea. Dar vrei și tu?”. Am fost atinși. Mulțumesc Domnului că deja eram mântuiți.

Am mers să-l mai ascult după aceea. Locul unde predica el era foarte departe de școala noastră. Trebuia să traversăm orașul ca să ajungem acolo. Îmi aduc aminte de prima dată când am mers să-l ascult. Se adunau duminica la două după-amiaza. Am mers împreună cu un profesor. Nu știam cât ne va lua să ajungem acolo, așa că am plecat devreme. Am ajuns cu o oră mai repede. Nu era nimeni acolo decât noi doi. Profesorul meu era și el tânăr, proaspăt absolvent și, ca tinerii, am început să vorbim tare și să râdem. Dintr-o dată ușa din spate s-a deschis și a ieșit un om care a spus: „Vă rog, nu vorbiți așa de tare, pentru ca domnul Nee se odihnește”. Am fost atât de speriați! Am tăcut. La ora două locul era plin – cam o sută cincizeci de oameni. Nimeni nu scotea o vorbă. Oamenii intrau, se așezau și citeau Biblia ori se rugau în duhul lor. Atmosfera ne-a mișcat inimile. La ora două a coborât Watchman Nee și a început să predice. Pe vremea aceea ținea o predică de două ore. Îmi aduc aminte ce a spus. Iarăși era un mesaj din Evanghelia, de data asta despre femeia samariteancă. A spus: „Un om singur a întâlnit o femeie singuratică”. Am fost atinși, însă nu eram pregătiți pentru mesaj, fiind plini de râvnă. Eram ocupați să-L slujim pe Domnul, așa că nu am putut înțelege importanța mesajului.

Când am absolvit liceul, direcția vieții îmi era deja stabilită: nu doream să merg la facultate, pentru că o consideram pierdere de vreme. Doream să merg la o școală biblică ca să mă pregătesc pentru a sluji Domnului. Am ales ceea ce socoteam a fi cea mai bună școală biblică și eram hotărât în inima mea să merg acolo. Credeam că tatăl meu va fi cu siguranță de acord, pentru că Îl iubea atât de mult pe Domnul. Însă, spre surprinderea mea, mi-a spus: „Nu! Mergi la facultate și după ce termini, o să te trimit să studiezi teologia în America”. Am fost atât de dezamăgit! Întregul meu plan era făcut bucăți. În China eram învățați să ascultăm de părinți, așa că m-am dus, plin de amărăciune, la facultate. Era o facultate creștină într-o altă localitate, și stăteam într-un cămin. Imediat m-am aruncat în activități creștine, însă curând am descoperit ceva ce nici nu am visat vreodată: credeam că toți creștinii cred în Isus Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu, că toți creștinii cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dar, spre marea mea surprindere, profesorii mei misionari din America nu credeau Biblia, nici că Isus este Fiul lui

Dumnezeu. Când am descoperit acest lucru, am fost șocat. M-am retras din toate activitățile și am rămas foarte singur. Nu aveam nici o părtășie creștină. Singura salvare mi-a fost rugăciunea și studiul Bibliei. Obișnuiam să citesc Biblia pe genunchi. Mă rugam pe genunchi. Nu îmi păsa dacă alții intrau sau ieșeau din cameră – trebuia să mă rog și să citesc Cuvântul, pentru că era singura mea nădejde de supraviețuire. În acea vreme am început să citesc scrierile lui Watchman Nee și ceea ce Domnul îi descoperise acestui frate începea să mi se descopere și mie. Domnul a început să mă schimbe treptat. Uneori luam trenul și mergem la Shanhai să-l ascult.

În vremea aceea încă eram în biserica metodistă. Tatăl meu s-a mutat în orașul unde eram eu la facultate și activa ca păstor în biserica de acolo. În același timp era și președintele comitetului facultății. Odată am mers la Shanhai să-mi vizitez un prieten care era vecin cu Watchman Nee. Când l-am vizitat, a început să-mi vorbească despre botez, despre botezul credincioșilor prin scufundare. Eu fusesem botezat la naștere și, după ce am fost mântuit, unii îmi mai ziceau de botezul credincioșilor, însă eu refuzam: „Nu pot fi botezat a doua oară, pentru că am fost botezat în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și vreau să onorez acest Nume. Chiar dacă eram bebeluș și nu știam nimic, am fost botezat în acel Nume sfânt”. Însă, citind Biblia, am fost convins. Biblia spune: „Cine crede și se botează”. Botezul este o mărturie. Dacă nu cred și mă botez, mărturisesc fals. Acum cred, deci trebuie să fiu botezat. Aceasta este mărturia că nu mai aparțin lumii, că sunt botezat pentru Cristos. Acum eram convins în inima mea, dar nu puteam face acest pas. Îl iubeam pe tatăl meu și mă temeam că, botezându-mă, îl voi răni. Deci, când prietenul meu mi-a vorbit de botez, m-am înfuriat. Știam că are dreptate, dar nu puteam face acest pas, așa că m-a lăsat în pace. M-a crezut irecuperabil.

Acolo m-am rugat și am spus: „Doamne, știu că trebuie să fiu botezat, dar nu pot acum. Îmi iubesc tatăl. Nu vreau să-l rănesc. După ce voi absolvi facultatea, voi fi independent și atunci voi fi gata să fac acest pas”. Însă dintr-o dată a venit o voce la mine: „Cine își iubește tatăl, mama, sora, soțul, soția, chiar viața lui mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”. Nimeni nu mi-a vorbit, dar am auzit vocea aceea: „Cine își iubește tatăl mai mult decât pe Mine nu poate fi ucenicul Meu”. Lucrul acesta m-a zdrobit și am spus: „Doamne, mă voi boteza”. M-am dus și am bătut la ușa lui Watchman Nee. A deschis și a spus: „Ce dorești?”. I-am spus: „Vreau să fiu botezat”. A zis: „Știe tatăl tău?”. Îl cunoștea pe tata. Am spus: „Nu, dar vreau să fiu botezat”, și am fost botezat în ziua următoare. Era o sâmbătă. Duminica era frângerea pâinii și m-am alăturat fraților și surorilor de

acolo. Însă a apărut o problemă: o dată pe lună obișnuiam să iau masa Domnului în biserica metodistă. Pentru mine avea o mare semnificație acest moment, pentru că la masa Domnului ne amintim de Domnul. Acum, după ce am frânt pâinea cu ceilalți frați, am știut, pe când mă întorceam acasă, că nu mă mai pot duce și dincolo, pentru că profesorii mei participau și ei la masa Domnului și știam că ei nu cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu sau că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Cum puteam lua cina cu ei? Pâinea este Trupul Domnului. Nu mai aveam cum să fac lucrul acesta, însă a apărut o problemă: toți știau că sunt fiul pastorului și că sunt plin de râvnă pentru Domnul. De fapt, tatăl meu îmi ceruse să organizez școala duminicală în cartier. Orașul acela este Veneția Chinei. Mulți oameni locuiesc pe bărci. Noi mergeam să-i adunăm pe copiii care locuiesc pe bărci și organizam pentru ei școala duminicală după-amiaza. Cum puteam evita frângerea pâinii în biserica metodistă? Mi-am folosit imaginația și, de fiecare dată când se apropia duminica în care se frângea pâinea acolo, găseam o scuză ca să nu fiu prezent. Dar, după un an întreg, nu mai găseam scuze.

Slavă Domnului, în timpul acela doi dintre colegii mei au devenit credincioși. Eram trei acum. Mergeam uneori într-o sală de clasă, ne rugam și luam cina Domnului împreună. Eram atât de ignorați! Tot ce ne doream era să ne amintim de Domnul la masa Lui într-un mod simplu. Atunci am auzit că în partea cealaltă a orașului era un spital prezbiterian unde erau patru surori: una era directoarea școlii de asistente, una era administratoare acolo, una era asistentă și una era pacientă. Acestea Îl iubeau pe Domnul și uneori mergeau în Shanhai să participe la masa Domnului. Așa ne-am cunoscut și am început să ne rugăm împreună. După câteva luni am înțeles că Domnul vrea să fim împreună, așa că duminica ne întâlneam în casa unei surori pentru a lua cina Domnului. Toți plângeam înaintea Domnului. Așa a început mărturia noastră în acel oraș.

Odată a venit un frate să ne vorbească și, la acea întâlnire, Dumnezeu a făcut minuni: toate elevele de la școala de asistente au fost mântuite, cu două excepții. Însă iarăși a apărut o problemă pentru mine. Am înțeles că Dumnezeu vrea să facă ceva, dar răspunderea era pe umerii mei. Eram în anul al treilea la facultate. M-am simțit ca un om ale cărui picioare sunt în două bărci ce se depărtează una de cealaltă treptat. Pe de o parte încercam să-i fiu pe plac tatălui meu în biserica metodistă, iar pe de altă parte Domnul îmi arătase că în trupul lui Cristos nu este nici o deosebire, nici o separare, că nu există denomiționi. Suntem una în Cristos. Nu puteam aparține unei secte, pentru că aparțineam Trupului, însă nu puteam nici părăsi biserica metodistă. Ei bine, fratele care a venit să ne vorbească a avut un mesaj din Luca 14: „Domnul Isus a spus

oamenilor: Cine vrea să Mă urmeze să lase totul. Dacă vrei să clădești un turn, gândește-te înainte dacă ai banii necesari. Dacă vrei să pleci la război, îți vei folosi toți soldații? Ștai și calculează tot ce ai de dat înainte de a face ceva”.

Mesajul m-a atins și, după întâlnire, am luat prânzul împreună și ne-am odihnit, apoi m-am dus să mă rog. Am spus: „Doamne, știu că nu sunt desăvârșit. Încerc să Te urmez, dar mai sunt și alte lucruri pe care le doresc”. Nu îmi calculasem costurile, așa că am început acum să fac acest lucru. Și știți ce face vrăjmașul lui Dumnezeu: începe să-ți inoculeze tot felul de gânduri: „Dacă vrei să-L urmezi pe Isus cu adevărat, viitorul tău se va prăbuși. Te vor da afară de la universitate, familia te va părăsi, vei fi terminat”. Am spus: „Doamne, crucea e prea grea. Nu pot plăti un asemenea preț”. Și chiar atunci L-am văzut pe Domnul venind spre mine, arătându-mi palmele străpunse. Mi-a spus: „Pentru tine am făcut asta. Ce faci tu pentru Mine?”. Dragostea Lui mi-a zdrobit inima și am spus: „Doamne, totul. Viața, sângele, totul”. M-am dat pe mine însumi Aceluia care mă iubește așa de mult. Cu toate că Îi promiseseam Domnului că voi lăsa totul pentru a-L urma pe El, încă se dădea o luptă în mine. Trei zile și trei nopți nu am putut dormi. Mergeam la școală, dar nici nu auzeam ce spuneau profesorii. Dar, slavă Domnului, El mi-a adus aminte de promisiunea mea: „Ți-ai dăruit viața Mie; acesta e un fapt”. După trei zile, m-am hotărât în inima mea. I-am cerut tatălui meu să stăm de vorbă. I-am spus ce s-a întâmplat, ce făcuse Domnul în viața mea și i-am spus că m-am botezat cu un an în urmă. Tatăl meu a fost rănit și mi-a spus: „Sunt rănit nu pentru că te-ai botezat, ci pentru că nu ai avut încredere în mine. Dacă ai fi vrut să fii botezat prin scufundare, aș fi făcut eu asta, însă tu nu ai încredere în mine și asta mă rănește”. I-am spus: „Trebuie să părăsesc biserica metodistă” și tatăl meu mi-a răspuns: „Nu țin de o sectă. Sunt în biserica metodistă doar pentru că aici lucrez. Câtă vreme Îl urmezi pe Domnul, eu sunt de acord cu tine”. Din ziua aceea el m-a lăsat să merg oriunde doream, să mă întâlnesc cu cine voiam, nici o dată nu a spus o vorbă contra. Mulțumesc Domnului pentru tatăl meu.

După ce am absolvit facultatea, fratele Nee m-a ales să mă alătur lui în lucrare, în 1935. I-am spus tatălui meu, amândoi am îngenuncheat și el m-a încredințat în mâna Domnului și a zis: „Dacă tu slujești Domnului, nu contează unde mergi”. Și mi-a dat drumul. Dragi frați și surori, aceasta este îndelunga Lui răbdare. El îmi știa slăbiciunile și El mi-a dat tot ce îmi trebuia. Nădăjduiesc, tinerilor, că înțelegeți că Domnul este vrednic să fie slujit.

Amin.